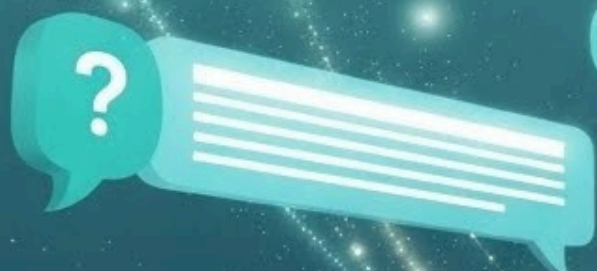

Những câu hỏi phổ biến nhất về Hồi giáo trong các cuộc trò chuyện trực tuyến

PHẦN I: CÁC CÂU HỎI VỀ ALLAH VÀ ĐỨC TIN

(Questions About God and Faith)

1. Allah trong Hồi giáo là ai?

Allah trong Hồi giáo là Thượng Đế duy nhất và đích thực, là Đấng Tạo Hóa của vạn vật và là Đấng quản lý toàn bộ vũ trụ. Ngài không sinh ra ai và cũng không do ai sinh ra, Ngài không có đối tác hay ai ngang bằng.

Ngài là Đấng đã tạo ra con người, sự sống và vũ trụ bằng trí tuệ. Ngài biết tất cả những gì đã và sẽ xảy ra; không một thứ gì trên trời hay dưới đất thoát khỏi sự hiểu biết của Ngài.

Allah tự mô tả về mình trong Qur'an bằng những lời lẽ đẹp nhất trong Chương Al-Ikhlâs (Chương Thuần Tín), là cốt lõi của học thuyết Độc Thần (Tawhid): **“Hãy nói: 'Ngài là Allah, là Đấng Duy Nhất. Allah là Đấng Tối Thượng, là chỗ dựa cho mọi vật. Ngài không sinh ra ai và cũng không do ai sinh ra. Và không một ai có thể ngang bằng với Ngài.’”** (Al-Ikhlâs: 1–4) Điều này có nghĩa là Allah là duy nhất trong bản chất, thuộc tính và hành động của Ngài. Ngài không cần ai, trong khi mọi tạo vật đều cần đến Ngài.

Ngài là Thượng Đế yêu thương và nhân từ với các bầy tôi của Ngài. Ngài phán: **﴿Và lòng nhân từ của Ta bao trùm tất cả mọi thứ.﴾** (Al-A'raf: 156)

Ngài là Đấng Công Bằng, không bao giờ bất công với bất kỳ ai: **﴿Và Thượng Đế của Người sẽ không bao giờ bất công với bất kỳ ai.﴾** (Al-Kahf: 49)

Ngài gần gũi với các bầy tôi của Ngài, Ngài nghe lời cầu nguyện của họ và đáp lời họ: **﴿Và khi các bầy tôi của Ta hỏi Người về Ta, thì quả thật Ta rất gần gũi. Ta đáp lời cầu xin của người cầu xin khi họ cầu xin Ta.﴾** (Al-Baqarah: 186)

Thượng Đế của Hồi giáo không phải là vị Thần riêng của người Ả Rập hay người Hồi giáo, mà Ngài là Thượng Đế của Muôn Loài (رب العالمين), là Chúa tể của mọi con người, bất kể ngôn ngữ, màu da hay quê hương của họ, như Ngài đã phán: **﴿Mọi lời tán dương đều dâng lên Allah, Thượng Đế của Muôn Loài.﴾** (Al-Fatihah: 2)

Vì vậy, Allah trong Hồi giáo không phải là một ý niệm mơ hồ hay một sức mạnh vô danh, mà là một vị Thần sống, Ngài nghe, thấy và biết, Ngài yêu điều tốt cho các bầy tôi của Ngài, và kêu gọi họ thờ phượng riêng Ngài mà không cần qua bất kỳ trung gian nào.

2. Allah có phải là God?

Đúng vậy, “Allah” chính là “God” (Thượng Đế), sự khác biệt chỉ nằm ở tên gọi, không phải ý nghĩa. Từ “Allah” (الله) là tên gọi tiếng Ả Rập của Thượng Đế duy nhất và đích thực, Đấng Tạo Hóa của các tầng trời và trái đất, và đó cũng là từ mà các tín đồ Cơ Đốc giáo Ả Rập và Do Thái giáo Ả Rập đã sử dụng trước Hồi giáo để chỉ Thượng Đế. Cho đến ngày nay, nếu bạn đọc Kinh Thánh bằng tiếng Ả Rập, bạn sẽ thấy từ “Allah” được sử dụng ở mọi nơi có từ “God” trong tiếng Anh.

Vậy nên, ý nghĩa là một: Đấng Sáng Tạo và Quản lý, Chúa tể của Ibrahim (Abraham), Musa (Moses), Isa (Jesus) và Muhammad (Nguyên bình an cho tất cả họ).

Tuy nhiên, Hồi giáo mô tả Allah với thuộc tính là Ngài là Đấng Duy Nhất, không có đối tác, không có con trai, và không có trung gian giữa Ngài và các tạo vật, như Ngài đã phán:

﴿Không có bất cứ thứ gì giống như Ngài, và Ngài là Đấng Hằng Nghe, Đấng Hằng Thấy.﴾
(Ash-Shura: 11)

Vì vậy, Allah trong Hồi giáo là cùng một Thượng Đế đã phái tất cả các vị Ngôn Sứ, nhưng tín điều Hồi giáo đã duy trì sự thuần khiết của học thuyết Độc Thần (Tawhid) mà tất cả các thông điệp thiêng liêng trước đó đã kêu gọi.

3. Từ đâu mà Allah đến?

Câu hỏi “Allah đến từ đâu?” có vẻ hợp lý từ góc độ của chúng ta, bởi vì chúng ta sống trong một thế giới mà mọi thứ đều có sự khởi đầu và kết thúc. Nhưng câu hỏi này không thể áp dụng cho Allah, vì Allah là Đấng Tạo Hóa Vĩnh Cửu, Ngài chưa bao giờ được tạo ra, còn mọi thứ khác ngoài Ngài đều là tạo vật.

Allah là Đấng đã tạo ra thời gian và không gian, vì vậy không thể hỏi: “Ngài đến từ đâu?” Bởi vì Đấng tạo ra không gian thì không thể nằm trong không gian, và Đấng tạo ra thời gian thì không thể bị đo lường bằng thời gian.

Allah phán trong Qur’an: **﴿Ngài là Đấng Đầu tiên (không có khởi đầu) và là Đấng Cuối cùng (không có kết thúc), là Đấng Hiện Hiện và là Đấng Vô Hình, và Ngài là Đấng Toàn Tri về mọi vật.﴾** (Al-Hadid: 3)

Ý nghĩa của từ “Đấng Đầu Tiên” (الأول) là: Đấng mà sự hiện hữu của Ngài không có khởi đầu, Ngài không được ai tạo ra, mà Ngài là Đấng hiện hữu trước mọi vật. Tiên tri Muhammad (bình an và phước lành cho Người) đã từng được hỏi một câu tương tự và Ngài đáp: **“Allah đã có, và không có gì khác ngoài Ngài.”** (Sahih Al-Bukhari)

Vì vậy, Allah không đến từ một nơi nào, bởi vì Ngài là Đấng đã tạo ra nơi chốn. Và Ngài không bắt đầu tại một thời điểm nào, bởi vì Ngài là Đấng đã tạo ra chính thời gian đó.

Sự tồn tại của Allah là Tồn Tại Tuyệt Đối (Wajib Al-Wujud), nghĩa là Ngài không thể không tồn tại, bởi vì sự tồn tại của các tạo vật là bằng chứng cho sự tồn tại của Đấng Tạo Hóa của chúng. Giống như không thể có một hiệu ứng mà không có nguyên nhân, vũ trụ rộng lớn và tinh vi này cũng không thể tồn tại mà không có một Đấng Tạo Hóa khôn ngoan.

Vì vậy, Allah là nguồn gốc mà mọi thứ bắt đầu, chứ không có thứ gì tạo ra Allah. Ngài là Đấng Đầu Tiên không có khởi đầu, và Đấng Cuối Cùng không có kết thúc, Ngài Siêu Việt hơn những gì con người tưởng tượng.

4. Bằng chứng nào cho sự tồn tại của Allah, khi tôi chưa thấy Ngài và sự tồn tại của Ngài chưa được chứng minh?

Trước hết, hãy để tôi hỏi bạn: Bạn có tin vào sự tồn tại của không khí không? Bạn có nhìn thấy nó không? Tất nhiên là không, nhưng bạn không phủ nhận sự tồn tại của nó bởi vì bạn cảm nhận được ảnh hưởng và kết quả của nó. Allah cũng vậy—Ngài không thể được nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng những ảnh hưởng của Ngài trong mọi thứ xung quanh chúng ta thì quá vĩ đại để bị phủ nhận.

• 1. Bằng chứng Lý Trí (Reason)

Lý trí tự nó phán xét rằng mọi thứ đều phải có một nguyên nhân. Một ngôi nhà có người xây, một chiếc xe có người chế tạo, một cuốn sách có tác giả. Vậy còn vũ trụ với tất cả sự tinh xảo và hoàn hảo này—nó có thể tự nhiên mà có không?!

Nếu mực đổ lên giấy tạo thành một bài thơ hoàn chỉnh về ý nghĩa và ngữ pháp, bạn có nói rằng nó xảy ra do ngẫu nhiên không? Vậy làm sao bạn có thể nói rằng vũ trụ, thứ phức tạp hơn thơ ca và ngôn ngữ hàng tỷ lần, lại đến mà không có Đấng Tạo Hóa?

Vũ trụ xuất hiện sau khi nó không tồn tại, và mọi vật được tạo ra đều cần một Đấng Khởi Tạo. Ai đã tạo ra nó? Nó không thể tự tạo ra chính nó, cũng không thể đến từ hư vô. Vậy thì, phải có một Đấng Tạo Hóa Vĩnh Cửu, Tuyệt Đối Tồn Tại, Ngài không có khởi đầu và không có kết thúc, là Đấng đã tạo ra mọi thứ. Và đó chính là Allah.

• 2. Bằng chứng về Trật Tự và Hoàn Hảo (Order and Perfection)

Hãy nhìn vào chính bạn: tim bạn đập chính xác mà không cần bạn ra lệnh, hệ thống thần kinh của bạn gửi tín hiệu trong tích tắc, hơi thở của bạn được điều chỉnh với tỷ lệ oxy nhất định. Và nếu thay đổi một chút, bạn sẽ chết.

Tất cả hệ thống chính xác này không thể là ngẫu nhiên. Các nhà khoa học cũng nói:

“Xác suất vũ trụ xuất hiện một cách ngẫu nhiên gần như bằng không.”

Nếu một chiếc điện thoại thông minh không thể được tạo ra mà không có một bộ óc lập trình, thì toàn bộ vũ trụ thì sao? Kỷ luật chứng tỏ một Đấng Tổ Chức khôn ngoan.

• 3. Bằng chứng về Bản Năng (Innate Nature - Fitra)

Ngay cả một đứa trẻ nhỏ khi sợ hãi, nó cũng đưa tay lên trời mà không ai dạy. Mỗi con người sinh ra đều mang trong mình cảm giác bẩm sinh về sự tồn tại của một Đấng Tạo Hóa tối cao. Một số người có thể cố gắng chôn vùi hoặc che đậy bản năng này, nhưng nó không bao giờ mất đi. Đó là lý do tại sao trong lúc khó khăn, họ kêu lên: “Lạy Chúa!” Mặc dù miệng họ có thể phủ nhận Ngài.

Allah phán: **{Và khi con người bị điều bất hạnh chạm đến, y cầu nguyện Thượng Đế của y, quay về với Ngài.}** [Az-Zumar: 8]

• 4. Bằng chứng về Đạo Đức (Morality)

Tự hỏi bản thân: Ý niệm về “Thiện và Ác” đến từ đâu? Ai đã khiến sự bất công trở nên xấu xa và sự chân thật trở nên tốt đẹp? Nếu vũ trụ không có Đấng Tạo Hóa và mục đích, thì mọi thứ sẽ chỉ là tương đối—không có thiện không có ác, chỉ có ham muốn.

Sự tồn tại của giá trị đạo đức tuyệt đối là bằng chứng cho thấy có một Đấng Lập Pháp tối cao đã gieo vào chúng ta cảm giác về sự thật và công lý, đó chính là Allah.

• 5. Bằng chứng từ Thực Tế và Kinh Nghiệm (Reality and Experience)

Kinh nghiệm của hàng triệu người làm chứng: Ai chân thành tìm đến Allah, sẽ cảm thấy sự gần gũi và sự thanh thản mà khoa học không thể giải thích. Ai sám hối với Ngài, cuộc sống của họ sẽ thay đổi hoàn toàn. Ai cầu nguyện chân thành, sẽ thấy ảnh hưởng của sự đáp lời dù sau một thời gian.

Allah phán: **{Các ngươi hãy cầu nguyện Ta, Ta sẽ đáp lời các ngươi.}** [Ghafir: 60]. Ngài cũng phán: **{Những người có đức tin, trái tim họ tìm được sự yên tĩnh khi tưởng nhớ Allah.}** [Ar-Ra'd: 28]

Sự thanh thản này không thể được tạo ra bởi ảo ảnh, mà là một mối quan hệ thực sự giữa Đấng Tạo Hóa và tạo vật.

• 6. Bằng chứng từ các Vị Ngôn Sứ và Sách Thánh (Prophets and Scriptures)

Tất cả các vị Ngôn Sứ—from Adam đến Nuh (Noah), đến Ibrahim (Abraham), đến Musa (Moses), đến Isa (Jesus), đến Muhammad (Nguyện bình an cho tất cả)—đều đến với một lời kêu gọi duy nhất: Thờ phượng Thượng Đế Duy Nhất. Họ không hề gặp nhau, nhưng thông điệp của họ là nhất quán. Điều này có thể là ngẫu nhiên không? Sau đó, Qur'an đến với sự kỳ diệu trong ngôn ngữ, kiến thức và sự trường tồn, chứng minh rằng đằng sau nó là một Đấng Tạo Hóa Toàn Tri.

5. Ý nghĩa của việc tin vào Thiên Thần (Malaikah) là gì?

I. Ý nghĩa của việc tin vào Thiên Thần (Meaning of Belief in Angels)

Tin vào Thiên Thần có nghĩa là tin tưởng tuyệt đối rằng Allah đã tạo ra những sinh vật ánh sáng vô hình mà chúng ta không thể nhìn thấy, nhưng chúng thực sự tồn tại, và chúng thực hiện các công việc và vai trò khác nhau theo lệnh của Allah.

Allah phán: **{Lòng mộ đạo không phải là việc các người quay mặt về hướng đông hay hướng tây, mà lòng mộ đạo là của người tin vào Allah, Ngày Sau, Thiên Thần, Kinh Sách và các Nabi.}** [Al-Baqarah: 177]

Vì vậy, tin vào Thiên Thần là một trong sáu Trụ cột của Đức tin mà đức tin sẽ không trọn vẹn nếu thiếu nó.

II. Thiên Thần là ai? (Who Are the Angels?)

Thiên Thần là các tạo vật được tạo ra từ ánh sáng, như Tiên tri Muhammad (bình an và phước lành cho Người) đã nói: **"Các Thiên Thần được tạo ra từ ánh sáng."** (Sahih Muslim)

Họ không phải là nam giới cũng không phải là nữ giới, họ không ăn không uống, và họ không bao giờ bất tuân Allah. Bản chất của họ là sự vâng lời tuyệt đối, như Allah mô tả họ: **{Họ không bất tuân Allah về những gì Ngài ra lệnh cho họ, và họ làm những gì được lệnh.}** [At-Tahrim: 6]

III. Công việc và Chức năng của họ (Their Works and Functions)

Allah đã phân chia nhiệm vụ giữa họ, và mỗi Thiên Thần đều có một chức năng cụ thể, bao gồm:

1. **Jibril** (Gabriel) (Nguyễn bình an cho Ngài): Đáng tin cậy trong việc truyền Mặc Khải, mang thông điệp của Allah đến các vị Ngôn Sứ.
2. **Mika'il** (Michael) (Nguyễn bình an cho Ngài): Phụ trách sinh kế và mưa (mưa và cây cỏ).
3. **Israfil** (Nguyễn bình an cho Ngài): Sẽ thổi còi (Sūr) khi Giờ Tận Thế đến.
4. **Thần Chết** (Malak al-Mawt): Thu hồi linh hồn của con người khi thời hạn của họ kết thúc.
5. **Thiên Thần Ghi Chép Cao Quý** (Al-Kiraman Al-Katibun): Ghi lại hành động của con người, cả thiện lẫn ác. **{Quả thật, có những Vị Giám sát trên các người, Những Vị Ghi Chép Cao Quý.}** [Al-Infitar: 10-11]
6. **Thiên Thần Hộ Trì** (Al-Hafizun): Họ bảo vệ và giữ gìn con người khỏi nguy hiểm cho đến khi thời hạn của họ đến. **{Đối với Y (con người) có những Vị Thay Phiên nhau từ phía trước và phía sau.}** [Ar-Ra'd: 11]
7. **Thiên Thần của các tầng trời, Ngai Vương và Tụng niệm**: Họ không ngừng ngợi thờ phượng Allah ngày đêm.

IV. Trí Tuệ đằng sau việc tin vào Thiên Thần (Wisdom of Believing in Angels)

Niềm tin vào họ làm sâu sắc thêm mối quan hệ của chúng ta với Allah, vì chúng ta nhận ra rằng vũ trụ này không phải là vô ích, mà đang vận hành theo lệnh và trật tự chính xác. Nó cũng tạo ra sự kính sợ và tự kiểm điểm trong lòng, vì con người biết rằng hành động của mình đang được ghi lại và tính toán. Nó dạy chúng ta kỷ luật và sự vâng lời, vì Thiên Thần là hình mẫu trong việc thực hiện mệnh lệnh của Allah mà không do dự.

V. Ảnh hưởng của Niềm Tin vào Thiên Thần đối với đời sống Hồi giáo (Impact on a Muslim's Life)

Người Hồi giáo cảm thấy mình không cô đơn, vì có Thiên Thần bảo vệ và hỗ trợ anh ta. Anh ta tránh xa tội lỗi, vì anh ta biết rằng Thiên Thần đang ghi lại mọi điều anh ta nói và làm. Anh ta yêu thích sự vâng lời và thờ phượng, vì Thiên Thần là những người thường xuyên tưởng nhớ và tụng niệm. Niềm tin của anh ta vào công lý của Allah gia tăng, vì Thiên Thần sẽ làm chứng cho hành động của các bầy tôi vào Ngày Phán Xét.

Tóm lại, tin vào Thiên Thần là tin vào sự tồn tại của một thế giới vô hình có tổ chức, được Allah tạo ra để quản lý các vấn đề của vũ trụ, duy trì trật tự và phục vụ con người trong hành trình đến với Allah. Đó là một niềm tin luôn nhắc nhở chúng ta rằng vũ trụ không chỉ là vật chất, mà còn có tinh thần, trật tự và sự tụng niệm không ngừng.

Allah phán: **{Và những ai ở trong các tầng trời và trái đất đều quỳ lạy (Sujud) Allah, dù tự nguyện hay miễn cưỡng, và ngay cả bóng của họ cũng quỳ lạy vào buổi sáng và buổi chiều.} [Ar-Ra'd: 15]**

6. Người Hồi giáo tin vào Ngày Cuối Cùng (Akhirah) như thế nào?

Tin vào Ngày Cuối Cùng có nghĩa là người Hồi giáo tin tưởng tuyệt đối rằng có một cuộc sống khác sau cái chết, và Allah sẽ cho tất cả mọi người sống lại để xét xử họ về những hành động của họ ở đời này, Ngài sẽ thưởng người làm điều tốt và trừng phạt kẻ làm điều xấu. Đức tin này không phải là một ý niệm tượng trưng hay một huyền thoại siêu nhiên, mà là một sự thật lớn lao được chứng minh bởi lý trí, sự mặc khải và lương tri.

I. Ý nghĩa của việc tin vào Ngày Cuối Cùng (Meaning of Belief in the Last Day)

Tin vào Ngày Cuối Cùng bao gồm tất cả các sự kiện sau cái chết, chẳng hạn như:

- Sự thử thách trong mộ và sự tra hỏi của hai Thiên Thần.
- Niềm vui hoặc sự trừng phạt trong mộ.
- Sự sống lại từ các ngôi mộ.
- Sự tập hợp, sự xét xử và Bàn Cân.
- Cầu Sirat, sự cầu thay, Thiên Đàng và Hỏa Ngục.

Vì vậy, người Hồi giáo tin rằng cuộc đời này không phải là kết thúc, mà là giai đoạn thử thách, và Đời Sau (Akhirah) là nơi báo đáp và bất tử.

II. Bằng chứng Lý Trí về sự cần thiết phải tin vào Ngày Cuối Cùng (Logical Proof for the Necessity of Belief in the Last Day)

Lý trí thuần túy chỉ ra rằng Đời Sau là một điều cần thiết cho Công lý Thiêng Liêng: Chúng ta thấy ở đời này kẻ áp bức được hưởng thụ, và người bị áp bức chết đi mà vẫn chưa được giải oan. Liệu có hợp lý không nếu cả hai đều bình đẳng? Nếu không có Đời Sau, thì sự bất công đã chiến thắng và công lý đã thất bại, điều này không xứng đáng với trí tuệ và công lý của Đấng Tạo Hóa.

Allah phán: **{Lẽ nào Ta lại đối xử người Muslim giống như những kẻ tội lỗi? Điều gì xảy ra với các người? Các người đã phán xét như thế nào?}** [Al-Qalam: 35-36].

Hơn nữa, con người trong bản tính của mình luôn khao khát sự bất tử, và có một cảm giác rằng có một cuộc sống sau cuộc sống này. Cảm giác bẩm sinh này không thể là vô ích, vì Allah không tạo ra những khuynh hướng trong tâm hồn mà không có thực tế.

III. Bằng chứng từ Qur'an và Sunnah (Scriptural Proof from the Qur'an and Sunnah)

Qur'an chứa đầy các câu Kinh xác nhận Ngày Cuối Cùng và mô tả các sự kiện của nó: **{Những kẻ không tin đã cho rằng họ sẽ không được dựng sống lại. Người (Muhammad) hãy nói: "Vâng, Ta thề với Thượng Đế của Ta, các người chắc chắn sẽ được dựng sống lại, rồi các người sẽ được cho biết về những điều các người đã làm; và điều đó đối với Allah là dễ dàng."}** [At-Taghabun: 7].

Và Ngài phán: **{Mỗi linh hồn đều phải ném cái chết, rồi các người sẽ được đưa về với Ta.}** [Al-Ankabut: 57].

Trong Sunnah, Tiên tri Muhammad (bình an và phước lành cho Người) nói: "Các người sẽ được tập hợp lại trong tình trạng chân trần, trần truồng, chưa cắt bao quy đầu, giống như cách Ta đã khởi tạo các người lần đầu, Ta sẽ tái tạo lại." (Bukhari và Muslim).

IV. Ảnh hưởng của việc tin vào Ngày Cuối Cùng đối với đời sống Hồi giáo (Impact of Belief in the Last Day on a Muslim's Life)

Niềm tin vào Đời Sau thay đổi hoàn toàn hành vi của con người:

Nó khiến anh ta làm điều tốt với sự chân thành chứ không phải để khoe khoang, vì anh ta biết rằng Allah sẽ thưởng công cho anh ta.

Nó khiến anh ta tránh xa sự bất công và tội lỗi, vì anh ta biết rằng mình sẽ đứng trước mặt Allah.

Nó mang lại cho anh ta sự bình yên khi thấy sự bất công hoặc tham nhũng ở đời này, vì anh ta tin rằng Công lý Thiêng Liêng sẽ không bao giờ thiếu sót.

V. Phản bác lại những người phủ nhận Ngày Cuối Cùng (Responding to Deniers of the Last Day)

Một số người nói: “Làm sao chúng ta có thể được sống lại sau khi đã trở thành bụi đất?” Câu trả lời rõ ràng: Đấng đã tạo ra bạn lần đầu từ không có gì, chẳng lẽ không có khả năng tái tạo bạn lần nữa sao? **{Y nói: “Ai có thể làm cho những khúc xương mục nát sống lại?” Người hãy nói: “Chính Đấng đã tạo ra chúng lần đầu sẽ làm cho chúng sống lại, và Ngài là Đấng toàn tri về mọi tạo vật.”}** [Yasin: 78-79].

Việc tái tạo dễ dàng hơn việc khởi tạo, và Allah, Đấng đã làm cho đất sống lại sau khi nó chết, có khả năng làm cho con người sống lại sau khi họ chết.

7. Ý nghĩa của việc tin vào Định Mệnh (Qadar) tốt và xấu là gì?

Ý nghĩa của việc tin vào Định Mệnh là người Hồi giáo tin tưởng tuyệt đối rằng mọi thứ xảy ra trong vũ trụ này đều xảy ra với sự biết, ý muốn, sự tạo hóa và sự tiền định của Allah, và không có gì thoát khỏi ý chí của Ngài, dù đó là điều tốt mà Ngài yêu thích hay điều xấu mà Ngài ghét bỏ, đều vì một trí tuệ mà chỉ Ngài mới biết.

I. Ý nghĩa của việc tin vào Định Mệnh (Meaning of Belief in Divine Decree - Qadar)

Tin vào Định Mệnh có nghĩa là xác nhận bốn cấp độ mà đức tin sẽ không trọn vẹn nếu thiếu chúng:

1. Sự Biết (Al-Ilm): Tin rằng Allah biết mọi thứ trước khi nó xảy ra, Ngài biết những gì đã xảy ra, những gì sẽ xảy ra, và những gì chưa xảy ra, nếu nó xảy ra thì nó sẽ xảy ra như thế nào. **{Lẽ nào Người không biết rằng Allah biết mọi thứ trong các tầng trời và trái đất? Quả thật, điều đó đã được ghi trong Sổ Bộ, và điều đó đối với Allah là dễ dàng.}** [Al-Hajj: 70].

2. Sự Ghi Chép (Al-Kitabah): Allah đã ghi chép Định Mệnh của mọi vật trong Tấm Bảng được Bảo Vệ (Al-Lawh Al-Mahfuz) năm mươi ngàn năm trước khi Ngài tạo ra các tầng trời và trái đất. Tiên tri Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) nói: “Allah đã ghi chép định mệnh của các tạo vật năm mươi ngàn năm trước khi Ngài tạo ra các tầng trời và trái đất.” (Sahih Muslim).

3. **Ý Muốn** (Al-Mashī'ah): Mọi thứ xảy ra trong vũ trụ đều xảy ra theo Ý Muốn của Allah, điều gì Allah muốn thì sẽ xảy ra, và điều gì Ngài không muốn thì sẽ không bao giờ xảy ra.

{Và các người sẽ không muốn điều gì trừ phi Allah, Thượng Đế của Muôn Loài, muốn.}

[At-Takwir: 29].

4. **Sự Tạo Hóa** (Al-Khalq): Allah là Đấng Tạo Hóa của mọi vật, bao gồm cả hành động thiện và ác của các bầy tôi, nhưng Ngài không ép buộc họ làm điều đó, mà Ngài ban cho họ quyền tự do lựa chọn. **{Và Allah đã tạo ra các người và những gì các người làm.}**

[As-Saffat: 96].

II. Kết hợp giữa Định Mệnh và Sự Lựa Chọn (Reconciling Qadar and Free Will)

Một số người có thể hỏi: Nếu Allah đã tiền định mọi thứ, thì con người có bị ép buộc không? Câu trả lời là: Không, con người có quyền lựa chọn trong hành động của mình và chịu trách nhiệm về chúng, nhưng sự lựa chọn của họ nằm trong Ý Muốn của Allah. Ví dụ: Giống như bạn tự do chọn một con đường để đi, nhưng con đường đó là do Allah tạo ra và tiền định sự tồn tại của nó, vì vậy sự lựa chọn của bạn không thoát khỏi sự biết và quyền năng của Allah.

Allah phán: **{Quả thật, Ta đã hướng dẫn y con đường, để y chọn hoặc là biết ơn hoặc là vô ơn.}** [Al-Insan: 3]. Tức là Allah đã chỉ rõ hai con đường, và cho con người quyền tự do lựa chọn, sau đó Ngài xét xử họ một cách công bằng.

III. Ý nghĩa của "Tốt và Xấu" (Meaning of "Good and Evil" in Qadar)

Thiện và ác trong Định Mệnh không có nghĩa là Allah yêu thích điều xấu, mà có nghĩa là cả hai đều được tiền định bằng Quyền Năng và Trí Tuệ của Allah: Điều tốt được Allah tiền định như là lòng thương xót và ân huệ. Điều xấu được tiền định như là sự thử thách, sự công bằng, sự trừng phạt, hoặc vì một trí tuệ mà chúng ta không biết.

Ví dụ, bệnh tật bên ngoài là điều xấu, nhưng nó có thể là nguyên nhân tha thứ tội lỗi hoặc khiến con người quay về với Thượng Đế của mình, nên trong bản chất nó là điều tốt. **{Và có lẽ các người ghét một điều gì đó, nhưng nó lại là tốt cho các người; và có lẽ các người yêu thích một điều gì đó, nhưng nó lại là xấu cho các người. Allah biết, còn các người không biết.}** [Al-Baqarah: 216].

IV. Trí Tuệ của việc tin vào Định Mệnh (Wisdom of Believing in Qadar)

Tin vào Định Mệnh không chỉ là một vấn đề lý thuyết, nó có ảnh hưởng lớn đến tâm hồn và hành vi:

1. Mang lại sự thanh thản: Vì tín đồ biết rằng điều gì xảy ra với anh ta thì sẽ không bỏ lỡ anh ta, và điều gì bỏ lỡ anh ta thì sẽ không xảy ra với anh ta.
2. Gieo rắc sự phó thác (Tawakkul): Người Hồi giáo làm việc chăm chỉ, rồi hài lòng với kết quả vì nó nằm trong tay Allah.
3. Ngăn chặn sự kiêu ngạo: Anh ta không kiêu ngạo về thành công vì anh ta biết rằng thành công là từ Allah.
4. Dập tắt **nỗi lo lắng**: Vì anh ta không sống trong hối tiếc về quá khứ hay sợ hãi về tương lai.

V. Phản bác lại những người phản đối Định Mệnh (Responding to Those Who Object to Qadar)

Có người có thể nói: “Nếu mọi thứ đều được tiền định, vậy tại sao Allah lại xét xử chúng ta?” Câu trả lời là: Bởi vì Allah đã ban cho bạn lý trí, sự lựa chọn và khả năng, và đã cử các Sứ Giả đến cho bạn và chỉ rõ con đường, vì vậy sự lựa chọn của bạn là điều quyết định số phận của bạn. Sự biết trước của Allah về hành động của bạn không ép buộc bạn làm điều đó, giống như việc giáo viên biết trước thành công của học sinh không có nghĩa là họ đã ép buộc học sinh đó thành công.

8. Số phận của những người chết trước khi thông điệp Hồi giáo đến với họ là gì?

Hồi giáo thiết lập một nguyên tắc vĩ đại, đó là Allah sẽ không trừng phạt bất kỳ ai trừ khi bằng chứng đã được thiết lập đối với họ thông qua lời tuyên bố và thông điệp. Công lý Thiêng Liêng đòi hỏi rằng những người chưa bao giờ nhận được lời kêu gọi, hoặc không biết về Hồi giáo một cách đúng đắn, sẽ không bị xét xử như những người đã biết và từ chối.

I. Bằng chứng từ Qur'an và Sunnah (Proof from the Qur'an and Sunnah)

Allah phán: **{Và Ta không bao giờ trừng phạt cho đến khi Ta cử một Sứ Giả đến.}** [Al-Isra: 15]. Đây là một văn bản rõ ràng rằng sự trừng phạt sẽ không xảy ra trừ khi sau khi có sự truyền đạt và giải thích.

Và Ngài phán: **{Các Sứ Giả mang tin mừng và cảnh báo, để nhân loại không có cơ gì chống lại Allah sau khi có các Sứ Giả.}** [An-Nisa: 165] Tức là để không ai có thể viện cớ vào Ngày Phán Xét rằng bằng chứng đã không đến với họ.

Có Hadith Sahih (chính xác) nói: **Tiên tri Muhammad** (bình an và phúc lành cho Người) nói: “Bốn người sẽ bị lên hỏa ngục vào Ngày Phán Xét: một người điếc, một người ngốc, một người già lú lẫn, và một người chết trong Thời Kỳ Gián Đoạn (trước khi Tiên tri được cử đi). Người điếc sẽ nói: ‘Lạy Chúa, Hồi giáo đã đến mà con không nghe thấy gì cả...’ Allah sẽ lấy lời giao ước của họ rằng họ sẽ vâng lời Ngài, rồi Ngài sẽ cử một Sứ Giả đến cho họ: ‘Hãy vào Hỏa Ngục.’ Ai vào đó thì nó sẽ là mát mẻ và bình an cho anh ta, và ai bất tuân thì sẽ thực sự vào đó.” (Ahmad và Ibn Hibban). Ý nghĩa của Hadith là những người này sẽ được thử thách vào Ngày Phán Xét, và họ sẽ được thử thách theo cách phù hợp với công lý và trí tuệ của Allah.

II. Ai là những người được thử thách trong phán quyết này? (Who is Covered by This Ruling?)

1. Những người chết trước khi Tiên tri Muhammad (Nguyện bình an cho Ngài) được cử đi, và không nhận được một thông điệp thiêng liêng đúng đắn.
2. Những người sống sau khi Tiên tri được cử đi nhưng chưa bao giờ nhận được lời kêu gọi của Hồi giáo, chẳng hạn như những người sống ở những nơi xa xôi, cô lập.
3. Những người nhận được một hình ảnh bị bóp méo về Hồi giáo khiến họ không thể phân biệt được sự thật, do truyền thông, sự xuyên tạc, hoặc sự bất công. Tất cả những người này được các học giả gọi là “Ahl al-Fatrah” (Những người trong Thời Kỳ Gián Đoạn), tức là những người mà thông điệp chưa đến hoặc chưa đến một cách rõ ràng.

III. Quan điểm của các Học Giả (The Scholars' Stance)

Đa số các học giả đều đồng ý rằng những người thuộc “Ahl al-Fatrah” sẽ không bị trừng phạt cho đến khi họ được thử thách vào Ngày Phán Xét. Ai vâng lời Allah trong cuộc thử thách sẽ thành công và vào Thiên Đàng, ai bất tuân sẽ chịu hình phạt.

Shaykh al-Islam Ibn Taymiyyah (Cầu xin Allah thương xót ông) nói: “Ai không nhận được lời kêu gọi ở đời này sẽ được thử thách vào Ngày Phán Xét, ai vâng lời sẽ vào Thiên Đàng, ai bất tuân sẽ vào Hỏa Ngục.”

Điều này phù hợp với sự công bằng và lòng nhân từ hoàn hảo của Allah, Ngài sẽ không làm hại bất kỳ ai dù chỉ bằng một hạt nguyên tử.

IV. Trí Tuệ của Phán Quyết này (Wisdom of This Ruling)

1. Bởi vì Allah là Công Bằng và không làm hại bất kỳ ai: **{Và Thượng Đế của Người sẽ không bao giờ bất công với bất kỳ ai.}** [Al-Kahf: 49].
2. Và bởi vì Allah nhân từ với các bầy tôi của Ngài, Ngài biết ai sẽ chấp nhận sự thật nếu nó đến với họ, và ai sẽ từ chối, và Ngài sẽ thưởng phạt mỗi người bằng công lý và trí tuệ.
3. Và bởi vì sự thử thách ở đời này là bằng bằng chứng và sự giải thích, vì vậy nơi nào không có bằng chứng, cuộc thử thách sẽ được trì hoãn đến Ngày Phán Xét.

V. Phản bác lại nghi vấn “Vậy thì tại sao chúng ta cần Truyền giáo (Da'wah)?” (Responding to the Doubt: "Why Do We Need Da'wah?")

Một số người có thể nói: “Nếu người không nhận được thông điệp sẽ được thử thách, vậy Truyền giáo có ích gì?” Câu trả lời: Bởi vì Truyền giáo là một lòng thương xót vĩ đại; ai nhận được thông điệp đúng đắn ở đời này, biết sự thật và tuân theo nó, sẽ thoát khỏi sự trừng phạt và vào Thiên Đàng ngay từ đầu, mà không cần một cuộc thử thách nào khác ở Đời Sau. Còn những người không nhận được thông điệp, số phận của họ là một cuộc thử thách khác mà chúng ta không biết sẽ như thế nào, và có thể có khó khăn và nguy hiểm. Vì vậy, Truyền giáo không chỉ để loại bỏ sự trừng phạt, mà còn để hướng dẫn con người đến hạnh phúc ở đời này và đời sau.

Kết Luận (Conclusion)

Ai chết mà thông điệp Hồi giáo chưa đến với họ, và bằng chứng đúng đắn chưa được thiết lập đối với họ, phán quyết của họ là dành cho Allah vào Ngày Phán Xét. Họ sẽ được thử thách bằng công lý và lòng nhân từ của Allah, ai vâng lời sẽ vào Thiên Đàng, ai bất tuân sẽ chịu hình phạt. Còn những người nhận được thông điệp và từ chối một cách ngoan cố, bằng chứng đã được thiết lập đối với họ. **{Và Thượng Đế của Người không làm hại các bầy tôi.}** [Fussilat: 46].

9. Sự Cứu Rỗi (Salvation) trong Hồi giáo là gì?

Sự Cứu Rỗi trong Hồi giáo có nghĩa là thoát khỏi sự trừng phạt của Allah và giành được sự hài lòng của Ngài và Thiên Đàng. Nhưng Hồi giáo làm rõ rằng con đường cứu rỗi không phải thông qua máu hay bất kỳ trung gian nào giữa con người và Thượng Đế của mình, mà là thông qua đức tin chân thành, hành động tốt và sự ăn năn chân thành. **{Ai làm điều tốt dù chỉ bằng trọng lượng một hạt bụi, y sẽ thấy nó. Và ai làm điều xấu dù chỉ bằng trọng lượng một hạt bụi, y sẽ thấy nó.}** [Az-Zalzalah: 7–8].

I. Khái niệm Cứu Rỗi trong Hồi giáo (The Concept of Salvation in Islam)

Trong Hồi giáo, mỗi người chịu trách nhiệm về bản thân và hành động của mình, anh ta không gánh tội lỗi của người khác và không ai gánh tội lỗi của anh ta: **{Và không một người gánh vác nào có thể gánh cái gánh nặng của người khác.}** [Al-An'am: 164].

Allah tạo ra con người là tự do, có trách nhiệm và ban cho họ lý trí và khả năng lựa chọn, sau đó Ngài cử các Sứ Giả đến để chỉ rõ con đường chính trực cho họ, ai vâng lời sẽ được cứu rỗi, ai bất tuân sẽ chịu hình phạt.

Vì vậy, Sự Cứu Rỗi trong Hồi giáo không phải là một món quà ngẫu nhiên, và không được thừa kế bằng đức tin bằng lời nói, mà là kết quả của lòng nhân từ và công lý của Allah, và sự theo đuổi chân thành của con người hướng tới điều tốt và sự kính sợ.

II. Sự khác biệt giữa Hồi giáo và Thiên Chúa giáo về ý nghĩa Cứu Rỗi (Difference Between Islam and Christianity in the Meaning of Salvation)

Trong tín ngưỡng Cơ Đốc giáo phổ biến, người ta tin rằng con người sinh ra đã mang tội lỗi nguyên thủy, và anh ta không thể thoát khỏi tội lỗi đó trừ khi tin rằng Chúa Kitô bị đóng đinh để chuộc tội thay cho nhân loại.

Tuy nhiên, trong Hồi giáo, ý tưởng này bị bác bỏ hoàn toàn, bởi vì Allah là Đấng Công Bằng, Ngài không trừng phạt ai vì tội lỗi của người khác, và lòng nhân từ của Ngài không cần một vị tiên tri phải bị giết hoặc bị đóng đinh để tha thứ cho mọi người. Allah phán: **{Mỗi linh hồn bị ràng buộc bởi những gì nó đã kiếm được, ngoại trừ những người ở bên phải (những người ở Thiên Đàng).}** [Al-Muddaththir: 38–39].

Tội lỗi được tha thứ bằng sự ăn năn chân thành chứ không phải bằng máu. Allah phán: **{Người (Muhammad) hãy nói: “Hỡi các bầy tôi của Ta, những người đã quá mức đối với bản thân mình (phạm tội), đừng tuyệt vọng về lòng nhân từ của Allah. Quả thật, Allah tha thứ tất cả tội lỗi. Quả thật, Ngài là Đấng Tha Thứ, Đấng Rất Mực Khoan Dung.”}** [Az-Zumar: 53].

10. Tại sao Hồi giáo là Tôn giáo của Chân lý?

Hồi giáo là tôn giáo của Chân lý vì nó được xây dựng trên nền tảng rõ ràng của Mặc Khải Thiêng Liêng, Lý Trí Lành Mạnh và Bản Tính Tự Nhiên của Con Người. Nó không phải là một tôn giáo do con người tạo ra hay một triết lý hạn chế của con người, mà là Sứ Mệnh Cuối Cùng mà Allah đã gửi xuống để hướng dẫn toàn nhân loại, kèm theo các bằng chứng lý trí và truyền thống chứng minh tính chân thực của nó.

Hồi giáo tuyên bố rằng Allah là Đấng Duy Nhất, không có đối tác, là Đấng Tạo Hóa và quản lý vũ trụ, không có gì giống Ngài, Ngài không cần con trai hay trung gian giữa Ngài và tạo vật của Ngài. Niềm tin vào Tauhid (Sự Duy Nhất) này là hình ảnh thuần khiết nhất của việc nhận biết Allah; nó làm cho Đấng Tạo Hóa siêu việt khỏi các thuộc tính của con người, và giải phóng con người khỏi việc thờ cúng bất kỳ tạo vật, hệ thống hay cá nhân nào.

Qur'an – nguồn chính đầu tiên trong Hồi giáo – đã được bảo tồn bởi Allah kể từ khi được mặc khải cho đến ngày nay, không bị thay đổi hay xuyên tạc. Đây là một sự thật được thừa nhận bởi những người công bằng không phải là người Hồi giáo; mỗi chữ cái trong đó, được đọc ngày nay, cũng giống như cách nó được đọc cách đây hơn mười bốn thế kỷ, bằng một ngôn ngữ và một văn bản duy nhất. Trong đó có những điều kỳ diệu về ngôn ngữ học, khoa học và lập pháp cho thấy nó là lời của Allah, một người không biết chữ như Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) không thể mang đến một điều tương tự trong một dân tộc nổi tiếng về hùng biện và tu từ.

Hồi giáo cũng phù hợp với lý trí và bản tính tự nhiên. Nó không yêu cầu con người tin vào một điều mâu thuẫn với lý trí, hoặc thờ cúng một vị thần nhập thể hay một vị thần chết để tha thứ tội lỗi. Thay vào đó, Hồi giáo dạy rằng con đường đến với Allah là bằng đức tin và hành động tốt, và mỗi người phải chịu trách nhiệm về sự lựa chọn của mình, không gánh tội của người khác, và sẽ không được cứu rỗi trừ khi bằng sự ăn năn và chân thành.

Một trong những bằng chứng về tính chân thực của Hồi giáo đó là nó là một tôn giáo toàn diện kết nối giữa tinh thần, lý trí và thể xác. Nó dạy con người cách thờ phượng Thượng Đế của họ, cách đối xử với bản thân và mọi người, và cách xây dựng một xã hội dựa trên công lý và lòng thương xót. Nó không tách tôn giáo khỏi cuộc sống, mà làm cho sự thờ phượng bao gồm mọi hành vi xuất phát từ ý định tốt.

Hơn nữa, Hồi giáo là một tôn giáo thực tế và cân bằng, kết hợp giữa niềm tin vào điều vô hình và hành động theo nguyên nhân, giữa thờ phượng Allah và phục vụ con người, giữa lòng thương xót và sự kiên quyết, giữa tự do và kỷ luật. Lịch sử của nó đã chứng minh rằng nó đã thay đổi cuộc sống của toàn bộ các quốc gia từ sự ngu dốt và bất công thành kiến thức và công lý, mà không có sự ép buộc tinh thần hay thực dân, mà bằng gương mẫu và lý lẽ.

Vì vậy, Hồi giáo là tôn giáo của Chân lý vì nó kết hợp giữa tính chân thực của nguồn gốc, tính đúng đắn của ý tưởng và sự toàn diện của sự hướng dẫn. Nó không mâu thuẫn với lý trí, không trái với bản tính tự nhiên, và không làm thay đổi ý nghĩa của các tôn giáo trước, mà hoàn thiện chúng và sửa chữa những gì đã bị xuyên tạc.

Allah Toàn Năng phán: {**Chính Ngài là Đấng đã phái Sứ Giả của Ngài đến với sự chỉ đạo và Tôn giáo của Chân lý, để làm cho nó chiếm ưu thế trên tất cả các tôn giáo, cho dù những kẻ thờ đa thần có ghét bỏ.**} [At-Tawbah: 33].

PHẦN II: CÁC CÂU HỎI VỀ QUR'AN VÀ CÁC VỊ TIÊN TRI

1. Tiên tri Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) là ai?

Tiên tri Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) là vị Sứ Giả và Tiên Tri cuối cùng mà Allah đã cử đến cho nhân loại, Ngài cử Người đến như một lòng thương xót cho muôn loài để hoàn thành sứ mệnh hướng dẫn đã được bắt đầu bởi các vị tiên tri trước Người.

Người sinh ra tại Makkah khoảng năm 570 sau Công Nguyên, thuộc bộ lạc Quraysh, và lớn lên trong cảnh mồ côi, nhưng Allah đã chăm sóc Người, khiến Người trở thành một tấm gương về sự trung thực và đáng tin cậy, đến nỗi Người được biết đến trong dân tộc mình là "As-Sadiq Al-Amin" (Người Chân Thật, Người Đáng Tin Cậy).

Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) không tìm kiếm danh vọng hay quyền lực, mà trái tim Người hướng về Allah, suy ngẫm về vũ trụ và chân lý. Ở tuổi bốn mươi, mặc khải đã giáng xuống Người trong hang Hira, Allah ra lệnh cho Người kêu gọi mọi người chỉ thờ phượng Allah duy nhất và từ bỏ việc thờ cúng các tạo vật, vì vậy Người đã bắt đầu sứ mệnh thay đổi dòng chảy lịch sử.

Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) không mang đến một tôn giáo mới, và không sáng tạo ra Hồi giáo, mà đến để hoàn thiện các sứ mệnh của các vị tiên tri trước Người. Hồi giáo là tôn giáo của tất cả các vị tiên tri từ Adam đến Nuh, Ibrahim, Musa và Isa (Áp-ra-ham, Môi-se và Giê-su), bình an cho tất cả họ, tất cả đều kêu gọi thờ phượng Allah duy nhất và vâng lời Ngài. Allah Toàn Năng phán: {**Quả thật, Tôn giáo (chân chính) trong cái nhìn của Allah là Islam.**} [Ali 'Imran: 19]. Tức là sứ mệnh của Hồi giáo là sự tiếp nối của cùng một chân lý mà Allah đã gửi đến cho nhân loại qua các thời đại.

Lời kêu gọi của Tiên tri (bình an và phúc lành cho Người) là lời kêu gọi về công lý và lòng thương xót, để hồi sinh bản tính tự nhiên, loại bỏ sự bất công và giải phóng con người khỏi sự nô lệ của con người và dục vọng. Trên con đường đó, Người đã phải đối mặt với sự tổn thương và phủ nhận, nhưng Người đã kiên nhẫn và tha thứ, cho đến khi Allah giúp Người và tôn giáo của Người được hiển lộ. Khi Người vào Makkah như một người chinh phục, Người đã không trả thù, mà nói với những người đã từng làm hại Người: "Hãy đi, các người được tự do."

Tiên tri (bình an và phúc lành cho Người) qua đời tại Madinah sau khi hoàn thành việc truyền đạt sứ mệnh và đã thực hiện trọn vẹn sự ủy thác. Người đã để lại cho nhân loại một Qur'an vĩnh cửu và một Sunnah rạng ngời hướng dẫn tất cả những ai muốn biết sự thật.

Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) là tấm gương của nhân loại, và là Ấn Triện của các vị tiên tri. Qua Người, Allah đã tập hợp sự hoàn hảo của tất cả các sứ mệnh, để Hồi giáo vẫn là ánh sáng hướng dẫn nhân loại cho đến Ngày Phán Xét

2. Tiên tri Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) và Tiên tri Isa (Giê-su) (bình an cho Người) khác nhau như thế nào?

Tiên tri **Muhammad (bình an và phúc lành cho Người)** và Tiên tri Isa (bình an cho Người) đều là Sứ Giả đáng kính được gửi đến từ Allah, mỗi người đều mang một sứ mệnh hướng dẫn cho nhân loại, nhưng có sự khác biệt về bản chất của sứ mệnh, thời gian và vị trí mà Allah đã dành cho mỗi người.

Isa (bình an cho Người) là một trong Năm Sứ Giả Kiên Cường (Ulu al-Azm), Allah đã cử Người đến với Con cháu Israel sau khi họ lạc lối và xuyên tạc Torah. Ngài ban cho Người Kinh Phúc Âm (Injil), kêu gọi họ thờ phượng Allah duy nhất và sửa chữa những sai lệch của họ. Isa (bình an cho Người) được sinh ra từ mẹ mà không có cha, đó là Maryam (Maria) Trinh Nữ, trong một phép màu của Allah cho thấy Quyền Năng của Ngài, và là một dấu hiệu cho mọi người và lòng thương xót cho muôn loài. Allah đã hỗ trợ Người bằng phép lạ như làm cho người chết sống lại và chữa lành người mù bẩm sinh và người bị bệnh phong, với sự cho phép của Ngài, nhưng Người không bao giờ tuyên bố mình là thần, mà nói: **{Quả thật, Allah là Chúa của Ta và là Chúa của các người, bởi thế, các người hãy thờ phụng Ngài.}** [Maryam: 36].

Đối với Tiên tri **Muhammad (bình an và phúc lành cho Người)**, Người là Ấn Triện của các vị tiên tri và sứ giả, Allah đã cử Người đến cho toàn nhân loại, chứ không phải chỉ một dân tộc cụ thể như các vị tiên tri trước Người. Allah đã ban cho Người Kinh Qur'an - Cuốn Sách Vĩnh Cửu mà Allah cam kết bảo vệ, và Ngài đã biến sứ mệnh của Người thành lời cuối cùng đến để sửa chữa những gì đã bị xuyên tạc trước đó, và tập hợp bản chất của đức tin mà tất cả các vị tiên tri đã mang đến.

Tiên tri Isa (bình an cho Người) được cử đến trong một thời gian giới hạn cho con cháu Israel, trong khi Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) được cử đến cho toàn nhân loại cho đến Ngày Phán Xét, đó là lý do tại sao Allah phán: **{Và TA đã không cử Người đến (cho nhân loại) ngoại trừ như một người mang tin mừng và một người cảnh báo cho toàn thể nhân loại.}** [Saba: 28].

Hơn nữa, Isa (bình an cho Người) không bị giết, cũng không bị đóng đinh như một số người lầm tưởng, mà Allah đã đưa Người lên với Ngài, và Người sẽ quay trở lại vào cuối thời gian để phá vỡ thập tự giá, giết Dajjal (Kẻ Lừa Dối), và cai trị bằng công lý theo Sharia (Luật Hồi giáo) của Muhammad (bình an và phúc lành cho Người), xác nhận sự thống nhất của Tôn giáo Thiêng Liêng và rằng Hồi giáo là kết luận của các sứ mệnh.

Vì vậy, Isa (bình an cho Người) là một Sứ Giả đáng kính từ Ulu al-Azm, truyền đạt từ Allah, và Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) là Ấn Triện của các Sứ Giả. Qua Người, Allah đã làm cho sứ mệnh thiêng liêng cho toàn nhân loại được hoàn thành. Cả hai đều là tiên tri chân chính, nhưng Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) là người mà việc tiên tri được kết thúc bằng Người, và ánh sáng hướng dẫn được hoàn thiện thông qua Người.

3. Isa (Giê-su) trong Hồi giáo là ai?

Isa (bình an cho Người) là một trong những Tiên tri và Sứ Giả vĩ đại nhất của Allah, và là một trong Năm Sứ Giả Kiên Cường mà Allah đã chọn cho các sứ mệnh lớn để hướng dẫn nhân loại. Người được nhắc đến trong Qur'an nhiều lần với sự tôn trọng và quý trọng lớn lao, và được coi là một trong những vị tiên tri có vị trí đặc biệt trong Hồi giáo.

Isa (bình an cho Người) được sinh ra bằng một phép màu của Allah mà không có cha, khi Allah thổi Linh Hồn của Người vào Maryam (Maria) Trinh Nữ tinh khiết. Allah phán: **{Al-Masih Isa, con trai của Maryam, chỉ là một Sứ Giả của Allah và là Lời của Ngài mà Ngài đã ban cho Maryam cùng với một Linh Hồn xuất phát từ Ngài.}** [An-Nisa: 171]. Sự ra đời của Người là một dấu hiệu cho thấy quyền năng của Allah, giống như Adam được tạo ra không có cha mẹ, Allah đã tạo ra Isa từ mẹ mà không có cha, để làm bằng chứng rằng "Khi Ngài quyết định một điều gì đó, Ngài chỉ nói với nó: **'Hãy thành!' và nó liền thành.**" [Al-Baqarah: 117].

Allah đã cử Người đến với con cháu Israel sau khi họ lạc lối khỏi Sharia (Luật) của Musa (Mô-i-se). Người kêu gọi họ chỉ thờ phượng Allah duy nhất, ăn năn, lòng thương xót và làm điều thiện. Allah đã hỗ trợ Người bằng phép lạ: Người chữa lành người mù bẩm sinh và người bị bệnh phong, làm cho người chết sống lại với sự cho phép của Allah, và thông báo cho mọi người về những gì họ ăn và những gì họ tích trữ trong nhà của họ.

Nhưng nhiều người trong dân tộc Người đã phủ nhận Người và cố gắng giết Người, vì vậy Allah đã cứu Người và đưa Người lên với Ngài, như Ngài phán: **{Họ đã không giết y, cũng không đóng đinh y trên thập tự giá, mà đó chỉ là một kẻ bị làm cho giống y... bởi Allah đã đưa y lên với Ngài.}** [An-Nisa: 157-158].

Hồi giáo dạy chúng ta rằng Isa là tôi tớ và sứ giả của Allah, không phải con trai của Allah hay là thần. Người là một con người đáng kính mà Allah đã chọn cho sứ mệnh của Ngài, giống như Ngài đã chọn Muhammad, Musa, Ibrahim và tất cả các vị tiên tri khác.

Isa (bình an cho Người) sẽ quay trở lại vào cuối thời gian trước Ngày Phán Xét, để phá vỡ thập tự giá, giết Dajjal, và cai trị bằng Sharia của Hồi giáo do Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) mang đến, sau đó Người sẽ chết như con người và được chôn cất trên trái đất.

Vì vậy, niềm tin vào Isa (bình an cho Người) là một phần của tín ngưỡng Hồi giáo, chúng ta tin vào Người như chúng ta tin vào tất cả các vị tiên tri của Allah, và chúng ta yêu Người rất nhiều, nhưng chúng ta thờ phượng Allah đã gửi Người, chứ không phải Người, như Allah phán: **{Quả thật, Allah là Chúa của Ta và là Chúa của các người, bởi thế, các người hãy thờ phụng Ngài. Đây là con đường ngay thẳng.}** [Ali 'Imran: 51].

4. Người Hồi giáo có tin rằng Isa là Allah hay con trai của Allah không?

Không, người Hồi giáo không tin rằng Isa (bình an cho Người) là Allah hay con trai của Allah, mà họ tin rằng Người là một Tiên tri đáng kính, tôi tớ và Sứ Giả của Allah, được gửi đến để hướng dẫn con cháu Israel chỉ thờ phượng Allah duy nhất, không có đối tác nào cho Ngài.

Hồi giáo hoàn toàn bác bỏ ý tưởng rằng Allah có con trai, bởi vì Allah Toàn Năng được siêu việt khỏi các thuộc tính của các tạo vật, Ngài là Đấng đã tạo ra tất cả và không cần con trai hay đối tác. Allah phán: **{Ngài không sinh ra ai và cũng không do ai sinh ra. Và không một ai có thể ngang bằng với Ngài.}** [Al-Ikhlâs: 3-4].

Đối với Isa (bình an cho Người), Người là một con người được tạo ra giống như tất cả mọi người khác, Người ăn và đi lại, như Allah Toàn Năng đã phán: **{Al-Masih, con trai của Maryam, chẳng qua là một Sứ Giả, trước y đã có nhiều Sứ Giả qua đời. Mẹ y là một phụ nữ chân thật, và cả hai người họ đều ăn thức ăn như bao người khác.}** [Al-Ma'idah: 75].

Allah Toàn Năng là Đấng Tạo Hóa không giống bất cứ thứ gì Ngài đã tạo ra, trong khi Isa là một tạo vật đáng kính mà Allah đã cử đến với một sứ mệnh vĩ đại. Isa tự mình xác nhận trong Qur'an rằng Người là tôi tớ của Allah chứ không phải thần, khi Người nói: **{Quả thật, Allah là Chúa của Ta và là Chúa của các người, bởi thế, các người hãy thờ phụng Ngài. Đây là con đường ngay thẳng.}** [Maryam: 36].

Vì vậy, Hồi giáo đặt mọi thứ vào đúng vị trí của nó: Isa (bình an cho Người) là một vị tiên tri được người Hồi giáo yêu quý, nhưng sự thờ phượng chỉ dành cho Allah duy nhất, Đấng đã gửi Người và gửi tất cả các vị tiên tri khác, và Ngài không có đối tác nào trong Thần Tính hay trong Sự Tạo Hóa.

5. Lập trường của Hồi giáo về giáo lý đóng đinh và cứu chuộc là gì?

Người Hồi giáo không tin vào giáo lý đóng đinh và cứu chuộc như nó tồn tại trong Cơ Đốc giáo, bởi vì họ thấy rằng nó không phù hợp với Công lý của Allah cũng như Sự Khôn Ngoan của Ngài, và không phù hợp với những gì tất cả các vị tiên tri đã mang đến từ lời kêu gọi về Tauhid (Sự Duy Nhất) và trách nhiệm cá nhân đối với tội lỗi.

Qur'an tuyên bố rõ ràng rằng Isa (bình an cho Người) không bị giết, cũng không bị đóng đinh, mà Allah đã giải cứu Người và đưa Người lên với Ngài. Allah phán: **{Họ đã không giết y, cũng không đóng đinh y trên thập tự giá, mà đó chỉ là một kẻ bị làm cho giống y... bởi Allah đã đưa y lên Ngài.}** [An-Nisa: 157-158].

Ý nghĩa của câu này là Allah đã tạo ra một người giống Isa, vì vậy người Do Thái nghĩ rằng họ đã đóng đinh Người, trong khi Allah đã đưa Isa lên với Ngài trong tình trạng sống, để bảo vệ và tôn vinh Người.

Đối với ý tưởng cứu chuộc, tức là Allah đã gửi con trai Ngài – Allah siêu việt khỏi điều đó – để bị giết nhằm chuộc tội cho nhân loại, ý tưởng này bị từ chối hoàn toàn trong Hồi giáo, bởi vì Hồi giáo được xây dựng trên nguyên tắc công lý và trách nhiệm cá nhân, như Allah Toàn Năng đã phán: **{Và không một người gánh vác nào có thể gánh cái gánh nặng của người khác.}** [Al-An'am: 164], tức là không ai chịu trách nhiệm về tội lỗi của người khác.

Mỗi người chịu trách nhiệm về hành động của mình, và Allah chấp nhận sự ăn năn của tôi tớ Ngài trực tiếp mà không cần trung gian hay giọt máu nào. Allah phán: **{Người (Muhammad) hãy nói: “Hỡi các bầy tôi của Ta, những người đã quá mức đối với bản thân mình (phạm tội), đừng tuyệt vọng về lòng nhân từ của Allah. Quả thật, Allah tha thứ tất cả tội lỗi.”}** [Az-Zumar: 53].

Vì vậy, theo quan điểm của Hồi giáo, Isa không bị đóng đinh, không bị giết, và nhân loại không cần sự cứu chuộc bằng máu của Người, bởi vì Allah là công bằng và nhân từ, Ngài tha thứ cho những ai ăn năn và tin vào Ngài, mà không trừng phạt một người vô tội thay cho một kẻ có tội. Sự tha thứ trong Hồi giáo không đến từ thập tự giá, mà đến từ sự ăn năn, đức tin và hành động tốt.

6. Người Hồi giáo có tin vào Đức Phật không?

Người Hồi giáo không tin vào Đức Phật là một vị tiên tri hay một vị thần, và họ không tuân theo các giáo lý tôn giáo của ông, bởi vì Hồi giáo được xây dựng trên Tauhid (Sự Duy Nhất) của Allah, Đấng Duy Nhất, không có đối tác. Trong khi đó, giáo lý Phật giáo – như ngày nay – không dựa trên niềm tin vào một vị thần tạo hóa, mà là một triết lý và hành vi đạo đức để đạt được sự bình yên nội tâm.

Tuy nhiên, Hồi giáo ra lệnh công bằng và chính trực, vì vậy nó không chế giễu những người theo bất kỳ tôn giáo nào, mà kêu gọi họ bằng sự khôn ngoan và lời khuyên tốt. **Allah phán: {Người (Muhammad) hãy mời gọi (nhân loại) đến con đường của Thượng Đế của người bằng sự khôn ngoan và lời khuyên răn tốt đẹp.} [An-Nahl: 125].**

Đức Phật có thể là một người khôn ngoan kêu gọi đạo đức hoặc từ bỏ dục vọng, nhưng không có bằng chứng trong mặc khải (Qur'an hay Sunnah) chứng minh ông là một vị tiên tri từ Allah. Nếu ông là một vị tiên tri, Allah sẽ làm rõ điều đó như Ngài đã làm rõ tên của các vị tiên tri khác.

Niềm tin trong Hồi giáo chỉ giới hạn ở các vị tiên tri mà Allah thực sự đã cử đến và đã thông báo cho chúng ta về họ, và những vị vĩ đại nhất là: Nuh, Ibrahim, Musa, Isa và Muhammad (bình an và phúc lành cho Người).

Kết luận: Người Hồi giáo tôn trọng tất cả mọi người, và tin rằng Allah đã cử các sứ giả đến với mọi quốc gia, nhưng họ không tin rằng Đức Phật là tiên tri, và họ không thờ cúng ông, bởi vì sự thờ phượng trong Hồi giáo chỉ dành cho Allah duy nhất, không phải cho tạo vật, không phải cho tượng thần, và không phải cho con người, dù sự khôn ngoan của họ có lớn đến đâu.

7. Ai đã viết Qur'an nếu Tiên tri (bình an và phúc lành cho Người) không biết đọc và viết?

Tiên tri Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) là một người Ummi (không biết chữ), nghĩa là Người không biết đọc và viết. Trên thực tế, đây không phải là một thiếu sót, mà là một phép lạ xác nhận rằng Qur'an là từ Allah chứ không phải lời nói của con người. Qur'an là một cuốn sách ở mức độ cao nhất về hùng biện, khoa học và chính xác. Nó chứa đựng luật pháp, sự khôn ngoan và thông tin về điều vô hình mà không ai biết vào thời Tiên tri. Vậy làm thế nào một điều như vậy có thể đến từ một người không được dạy đọc và viết?

Allah Toàn Năng tự mình giải thích điều này trong Qur'an, khi Ngài phán: **{Người (Muhammad) đã không đọc một Kinh Sách nào trước đó và Người cũng đã không viết nó bằng tay phải của Người. Nếu không, những kẻ hủ bại đã nghi ngờ.}** [Al-Ankabut: 48].

Nghĩa là: Hỡi Muhammad, Người chưa từng đọc một cuốn sách nào trước đây, và chưa từng viết bằng tay phải của Người, để mọi người không nghi ngờ và nói rằng Người đã sao chép Qur'an từ các cuốn sách trước.

Vậy, ai đã viết Qur'an? Trả lời: Qur'an là Lời của Allah mà Ngài đã gửi xuống cho Tiên tri Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) thông qua Jibril (Thiên Thần Gabriel) (bình an cho Người), và Tiên tri đã truyền đạt nó như Người đã nghe từ Jibril. Sau đó, các Sahabah (Bạn Hữu) biết chữ (như: Zayd ibn Thabit, Ali ibn Abi Talib, Ubayy ibn Ka'b và những người khác, cầu mong Allah hài lòng với họ) đã ghi chép nó trong thời gian Người còn sống.

Tiên tri (bình an và phúc lành cho Người) sẽ ôn lại Qur'an đã được mặc khải với Jibril mỗi năm, và trong năm cuối cùng của cuộc đời Người, Người đã ôn lại hai lần, để xác nhận sự toàn vẹn của nó. Sau khi Người qua đời, các Sahabah đã tập hợp Qur'an thành một cuốn Mushaf (bản viết tay) duy nhất dưới thời Abu Bakr As-Siddiq, sau đó nó được sao chép dưới thời Uthman ibn Affan và phân phát đến các trung tâm Hồi giáo.

Vì vậy, Tiên tri (bình an và phúc lành cho Người) không "sáng tác" Qur'an, mà truyền đạt nó như Người đã được mặc khải, và đây là một trong những bằng chứng vĩ đại nhất về tính chân thực của Người. Bởi vì một người không biết chữ, không đọc và không viết, và không học từ bất kỳ ai, không thể mang đến một cuốn sách hướng dẫn nhân loại, thay đổi bộ mặt lịch sử, và vẫn còn là một phép lạ về ngôn ngữ, tu từ và lập pháp cho đến ngày nay.

8. Hồi giáo hay Qur'an có lấy các câu chuyện từ Phúc Âm (Injil) không?

Mặc khải mới từ Allah đến để xác nhận những gì đã có trước đó và sửa chữa những gì đã bị xuyên tạc.

Qur'an tự mình làm rõ sự thật này trong lời của Allah Toàn Năng: **{Và TA đã ban cho Người (Muhammad) Kinh Sách (Qur'an) bằng sự thật, xác nhận những gì đã có trong các Kinh Sách trước đó, và là người giám hộ đối với nó.}** [Al-Ma'idah: 48]. Nghĩa là: Allah đã gửi Qur'an xuống để xác nhận bản chất của các sứ mệnh trước đó (như Tauhid, niềm tin vào Allah và sự Phục Sinh) và để trở thành nguồn tham khảo để phán xét những gì đã có trước đó và tiết lộ những gì đã bị xuyên tạc.

Những câu chuyện chung giữa Qur'an, Torah và Phúc Âm – như câu chuyện về Nuh, Musa, Ibrahim và Isa – không phải là sao chép hay lặp lại, mà là cùng một sự thật lịch sử đã thực sự xảy ra, bởi vì nguồn gốc của chúng là một: **Allah (Đấng Vinh Quang và Tối Cao)**. Nhưng sự khác biệt là những gì được đề cập trong Qur'an là công thức đúng đắn và đã được thanh lọc khỏi sự xuyên tạc của con người đã xâm nhập vào các cuốn sách trước đó qua nhiều thế kỷ.

Bằng chứng lý trí là Tiên tri (bình an và phúc lành cho Người) là một người không biết chữ, không biết đọc và viết, và không học từ bất kỳ người có Kinh Sách nào, như Allah phán: **{Người (Muhammad) đã không đọc một Kinh Sách nào trước đó và Người cũng đã không viết nó bằng tay phải của Người. Nếu không, những kẻ hủy báng đã nghi ngờ.}** [Al-Ankabut: 48].

Không thể là Người đã sao chép từ Torah hoặc Phúc Âm trong khi Người chưa từng đọc chúng ngay từ đầu, và những cuốn kinh này không có sẵn cho người Ả Rập ở Makkah bằng tiếng Ả Rập của họ.

Hơn nữa, các câu chuyện Qur'an khác nhau về ý nghĩa và mục đích so với các câu chuyện trong các cuốn kinh trước đó. Nó không kể các sự kiện chỉ để tường thuật lịch sử, mà là để làm bài học và giáo dục đức tin. Ví dụ: Câu chuyện về Yusuf (bình an cho Người) trong Qur'an đến trong một chương duy nhất với sự trọn vẹn mang lại bài học về sự kiên nhẫn và trinh tiết. Trong khi, trong Torah nó được đề cập với phong cách khác và chi tiết không phù hợp với vị trí của các vị tiên tri.

Vì vậy, sự thật là Hồi giáo không lấy từ Phúc Âm, mà đến từ cùng một Nguồn Thiêng Liêng đã gửi Phúc Âm và Torah xuống, nhưng là để khôi phục bản chất của tôn giáo về sự thuần khiết ban đầu của nó: thờ phượng Allah duy nhất không có đối tác, và sửa chữa những gì nhân loại đã lạc lối qua thời gian.

9. Tiên tri Muhammad có được đề cập trong Kinh Thánh không? Và ở đâu?

Có, Tiên tri Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) được đề cập trong Kinh Sách, nhưng dưới hình thức tiên tri và ám chỉ, không phải bằng tên rõ ràng. Bởi vì các cuốn sách trước đó không được bảo tồn hoàn toàn như Allah đã gửi xuống, nên chúng đã bị xuyên tạc và thay thế theo thời gian, như Allah Toàn Năng đã phán: **{Họ xuyên tạc Lời (Thiêng Liêng) khỏi vị trí của nó.}** [An-Nisa: 46].

Tuy nhiên, vẫn còn những ám chỉ rõ ràng cho thấy sự xuất hiện của Tiên tri cuối cùng (**bình an và phúc lành cho Người**), mà bất kỳ nhà nghiên cứu công bằng nào cũng có thể xem xét dưới ánh sáng của các văn bản gốc. Sau đây là những vị trí quan trọng nhất đã đề cập đến những lời tiên tri về Người:

Thứ nhất: Trong Torah (Phục Truyền Luật Lệ Ký 18:18)

“Ta sẽ từ giữa anh em chúng dựng nên một tiên tri giống như ngươi; Ta sẽ đặt lời Ta trong miệng ngươi, và ngươi sẽ nói với chúng mọi điều Ta truyền cho ngươi.” Đoạn này được Allah nói với Tiên tri Musa (Mô-i-se) (**bình an cho Người**), và Ngài hứa sẽ gửi một vị tiên tri “từ giữa anh em chúng” – tức là từ con cháu Isma'il (Ismael), anh em của con cháu Israel – bởi vì con cháu Israel là hậu duệ của Ya'qub (Giacóp), con trai của Ishaq (I-sác), và con cháu Isma'il là hậu duệ của Isma'il, anh trai của ông. Muhammad (**bình an và phúc lành cho Người**) đến từ hậu duệ của Isma'il.

Câu nói “Ta sẽ đặt lời Ta trong miệng ngươi” là một ám chỉ tinh tế rằng Tiên tri (**bình an và phúc lành cho Người**) đã nhận mặc khải trực tiếp từ Jibril (Gabriel) và sau đó đọc nó cho mọi người mà không cần viết hay đọc, đây là một thuộc tính chung của cả Musa và Muhammad (**bình an cho cả hai**).

Thứ hai: Trong Phúc Âm John (Chương 14, 15, 16)

Al-Masih (Đấng Cứu Thế) Isa (**bình an cho Người**) nhiều lần đề cập đến sự xuất hiện của “Parakletos” (tiếng Hy Lạp: Parakletos), có nghĩa là Người An Ủi hoặc Tiên Tri Được Ca Ngợi, hoặc người sẽ được gửi đến sau tôi. Giê-su nói trong John 16:13: “Khi Thần Chân Lý đến, Ngài sẽ hướng dẫn các con đến với tất cả chân lý. Ngài sẽ không nói theo ý riêng, mà chỉ nói những điều Ngài nghe được.” Mô tả này không áp dụng cho “Thần Linh Thánh” (như một số người nghĩ), bởi vì Thần Linh Thánh đã tồn tại trước và sau Chúa Kitô, nhưng “Người đến sau tôi” này là một cá nhân được gửi đến từ Allah, Ngài nghe mặc khải và nói theo đó, tức là một vị tiên tri mới, và thuộc tính này chỉ áp dụng cho Muhammad (**bình an và phúc lành cho Người**).

Từ Parakletos trong tiếng Hy Lạp rất gần với nghĩa của Periclytos, có nghĩa là “Ahmad” hoặc “Người Được Ca Ngợi”, đây là tên được đề cập trong Qur'an: **{Và khi Isa, con trai của Maryam nói: “Hỡi con cháu Israel, ta là Sứ Giả của Allah đến với các người, xác nhận những gì đã có trước ta trong Torah và báo tin mừng về một Sứ Giả sẽ đến sau ta, tên của Người là Ahmad.”} [As-Saff: 6].**

Thứ ba: Trong Isaiah 42

Mô tả về một tôi tớ của Allah sẽ mang đến một cuốn kinh sách mới và mang chân lý đến cho loài người: “Này là đây tớ Ta, mà Ta nâng đỡ; là kẻ Ta chọn, mà lòng Ta ưa thích... Người sẽ không mệt mỏi, không sờn lòng, cho đến khi nào lập công lý trên trái đất; các hải đảo sẽ mong đợi giáo huấn của Người.”

Những thuộc tính này không áp dụng cho bất kỳ ai ngoại trừ **Muhammad (bình an và phúc lành cho Người)**, vì Người là người đã mang đến Sharia mới cho toàn thế giới, và tôi tớ của Allah ở Makkah (Bán đảo Ả Rập), nơi được gọi là "Al-Jazirah" (Hải đảo) trong các văn bản cổ.

Kết luận: Kinh Thánh, mặc dù có sự xuyên tạc, vẫn mang những lời tiên tri rõ ràng về sự xuất hiện của Tiên tri cuối cùng (bình an và phúc lành cho Người), người đã được Musa và Isa (bình an cho cả hai) báo trước. Allah đã xác nhận ý nghĩa này trong Qur'an khi Ngài phán: **{Những người theo Sứ Giả, Tiên Tri không biết chữ, mà họ tìm thấy Người được ghi lại nơi họ trong Torah và Injil.} [Al-A'raf: 157].**

Vì vậy, Hồi giáo không tuyên bố sứ mệnh bị gián đoạn, mà xác nhận rằng sứ mệnh của Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) là sự tiếp nối tự nhiên của các vị tiên tri trước đó, những người đã báo trước về Người, và kêu gọi mọi người thờ phượng Allah duy nhất.

10. Làm thế nào chúng ta có thể nói rằng Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) là một vị tiên tri từ Allah, trong khi Người không mang đến một phép lạ cảm giác nào như Musa hay Isa?

Thứ nhất, ý tưởng rằng một vị tiên tri phải mang đến một phép lạ vật chất mà mọi người đều nhìn thấy không phải là điều kiện vĩnh viễn để xác nhận tính chân thực của tiên tri, bởi vì mục đích của phép lạ là chứng minh tính chân thực của sứ mệnh, chứ không chỉ là làm lóa mắt.

Allah đã hỗ trợ **Muhammad (bình an và phúc lành cho Người)** bằng phép lạ vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại: Qur'an. Đó không phải là một cuốn kinh sách bình thường, mà là một phép lạ về trí tuệ, ngôn ngữ, lập pháp và khoa học kéo dài đến Ngày Phán Xét. Allah đã thách thức tất cả người Ả Rập – những người ở đỉnh cao của tài hùng biện – mang đến một điều tương tự, hoặc mười chương, hoặc thậm chí một chương, và họ đã thất bại mặc dù họ thù địch với Ngài. Qur'an không chỉ gây kinh ngạc cho người Ả Rập, mà còn gây kinh ngạc cho các nhà khoa học và nhà tư tưởng ở mọi thời đại, bởi vì nó kết hợp sự hùng biện tuyệt đối, phương pháp đạo đức, tầm nhìn vũ trụ cân bằng và một hệ thống sống hoàn chỉnh.

Hơn nữa, Tiên tri (bình an và phúc lành cho Người) không biết đọc và viết, và không học từ bất kỳ ai. Làm thế nào một người không biết chữ trong một môi trường sa mạc đơn giản có thể mang đến một cuốn kinh sách hướng dẫn nhân loại, thay đổi bộ mặt lịch sử, và thiết lập một nền văn minh kéo dài qua nhiều thế kỷ? Điều này thôi đã là bằng chứng rõ ràng rằng đó là mặc khải từ Allah chứ không phải do con người tạo ra.

Về phép lạ cảm giác, Tiên tri (bình an và phúc lành cho Người) có nhiều, và mọi người đã chứng kiến bằng mắt mình:

- Mặt trăng bị tách đôi: Đây là một sự kiện được ghi lại trong lịch sử, mà người Makkah đã thấy và nói: "Muhammad đã làm phép thuật với chúng tôi."
- Nước chảy ra từ các ngón tay của Người cho đến khi hàng trăm người uống và rửa.
- Tăng số lượng thức ăn ít ỏi cho đến khi một số lượng lớn người ăn no.
- Chuyển đi đêm và Thăng Thiên (Mi'raj), nơi Allah cho Người thấy những dấu hiệu vĩ đại của Ngài.
- Thông báo về điều vô hình, chẳng hạn như cuộc chinh phục Ba Tư và La Mã, sự xuất hiện của các dấu hiệu Ngày Phán Xét, và các sự kiện đã xảy ra chính xác như Người đã nói.

Nhưng hãy nhớ rằng Hồi giáo không đặt niềm tin chỉ dựa trên việc nhìn thấy phép lạ, mà dựa trên lý trí và sự sáng suốt; phép lạ chứng minh tính chân thực, và lý trí nhận ra sự khôn ngoan đằng sau sứ mệnh.

Vì vậy, Muhammad (bình an và phúc lành cho Người) không cần một phép lạ tạm thời sẽ biến mất sau cái chết của những người đã chứng kiến nó, mà Người đã mang đến một phép lạ vĩnh cửu và sống động được đổi mới qua mỗi thế hệ: Qur'an, mà mỗi người có thể đọc và suy ngẫm về phép lạ của nó bằng lý trí và trái tim của mình.

11. Tại sao các người thờ phượng Muhammad?

Đây là một trong những hiểu lầm lớn nhất về Islam.

Người Muslim tuyệt đối không thờ phượng Muhammad (bình an và phúc lành của Allah đến với Người), mà họ chỉ thờ phượng Allah duy nhất, Đấng tạo hóa trời đất. Muhammad (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) là Bề Tôi và Sứ Giả của Allah, như lời tuyên thệ (Tashahhud) trong lễ nguyện Salah:

"Và tôi xin chứng nhận rằng Muhammad là Bề Tôi và Sứ Giả của Ngài."

Sự thờ phượng trong Islam chỉ được hướng về Allah duy nhất — không phải Tiên Tri, không phải Thiên Thần, không phải Thánh Nhân, và không phải tượng thần.

Allah phán:

{“Và trước Người (Muhammad), TA đã không cử phái một Sứ Giả nào (đến với nhân loại) mà lại không mặc khải cho Y rằng: ‘Không có Thượng Đế nào xứng đáng được thờ phượng ngoài TA. Bởi thế, các người hãy thờ phượng một mình TA thôi!’” (Al-Anbiya’: 25)} Muhammad (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) là người truyền đạt từ Allah, không phải là đối tác của Ngài.

Chúng tôi yêu Người vì Người đã yêu chúng tôi, dạy chúng tôi con đường đến với Allah, và đã hy sinh vì việc truyền đạt thông điệp, nhưng tình yêu của chúng tôi dành cho Người không phải là thờ phượng, mà là sự tuân lệnh và tôn trọng như Allah đã ra lệnh.

Ngay cả vị Tiên Tri cũng đã cấm mọi người ca ngợi Người quá mức, Người nói:

“Các người đừng tán dương ta như người Thiên Chúa giáo đã tán dương con trai của Maryam. Quả thật, ta chỉ là một người Bề Tôi. Bởi thế, các người hãy nói: Bề Tôi và Sứ Giả của Allah.” (Truyện do Al-Bukhari ghi lại)

Còn việc cầu nguyện bình an và phúc lành cho Người không phải là thờ phượng Người, mà là lời cầu xin của chúng tôi để Allah tôn vinh và nâng cao địa vị của Người.

Chúng tôi không cầu xin bất cứ điều gì từ Muhammad, mà chúng tôi cầu xin Allah tôn vinh Muhammad.

Như bạn nói trong lễ nguyện:

“Lạy Allah, xin ban phúc lành cho Muhammad”

Tức là: Lạy Allah, xin hãy ca ngợi Muhammad và gia tăng lòng nhân từ của Ngài cho Người.

Thực tế, Islam đã nghiêm cấm việc thờ phượng bất kỳ tạo vật nào, ngay cả các vị Tiên Tri. Allah phán về Jesus (Isa - bình an đến với Người):

{“Al-Masih (Messiah) con trai của Maryam chẳng qua chỉ là một Sứ Giả mà thôi. Đã có nhiều Sứ Giả ra đi trước Y.” (Al-Ma’idah: 75)}

Tương tự như vậy, Muhammad (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) là Sứ Giả, không được thờ phượng, mà được tuân theo.

Người là người dẫn đường chúng tôi đến với Allah, không phải là mục tiêu thờ phượng của chúng tôi.

Tóm lại:

Người Muslim không thờ phượng Muhammad (bình an và phúc lành của Allah đến với Người), mà họ chỉ thờ phượng Allah duy nhất.

Muhammad (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) là Sứ Giả của Allah, người đã đến để dạy mọi người về Tawhid (Độc Thần giáo) và cấm họ Shirk (Đa Thần giáo).

Tình yêu của chúng tôi dành cho Người không phải là thờ phượng, mà là sự cảm ơn và lòng trung thành đối với người đã chỉ cho chúng tôi con đường đến với Allah.

PHẦN BA:

CÁC CÂU HỎI VỀ ISLAM VỚI TƯ CÁCH LÀ MỘT TÔN GIÁO

1. Sự khác biệt giữa Islam và Thiên Chúa giáo (Christianity) là gì?

Islam và Thiên Chúa giáo có chung một nguồn gốc ở chỗ cả hai đều kêu gọi thờ phượng Allah (Thiên Chúa) và tin vào các vị Tiên Tri, nhưng sự khác biệt cơ bản giữa chúng nằm ở Tawhid (Độc Thần Giáo), khái niệm về Thiên Chúa, sứ mệnh, và con đường cứu rỗi.

Thứ nhất: Về Tín Lý (Aqidah)

Islam dựa trên Tawhid thuần khiết (Độc Thần Tuyệt Đối), nghĩa là Allah là Duy Nhất, không có đối tác, Ngài không giống với tạo vật của Ngài, Ngài không sinh ra ai, và cũng không do ai sinh ra.

Allah phán:

“Người (hãy) nói: ‘Allah là Đấng Duy Nhất. Allah là Đấng Samad (Đấng Tự Hữu và Đấng Độc Lập). Ngài không sinh ra ai, và cũng không do ai sinh ra. Và không một ai có thể ngang bằng với Ngài’” (Al-Ikhlâs: 1–4)

Còn Thiên Chúa giáo (ngày nay) tin vào Tín Lý Ba Ngôi: rằng Thiên Chúa là “Cha, Con, và Thánh Thần”, đây là tín lý mà Jesus (I-sa) không hề kêu gọi, mà nó xuất hiện nhiều thế kỷ sau Người trong các Cộng Đồng Giáo Hội.

Thứ hai: Về Quan điểm của Tôn Giáo đối với Jesus (I-sa - bình an đến với Người)

Trong Islam, Jesus (I-sa) là một Tiên Tri cao quý trong số các Tiên Tri của Allah, được sinh ra từ Maryam (Maria) Trinh Nữ bằng phép lạ, và không phải là Chúa hay Con của Chúa.

Allah phán:

{“Quả thật, I-sa đối với Allah giống như Adam. Ngài đã tạo ra Y từ đất sét, rồi Ngài phán với Y: ‘Hãy thành!’ Thế là Y thành (ngay)” (Ali Imran: 59)}

Còn trong Thiên Chúa giáo, Jesus được coi là “Con của Chúa” hoặc “Thiên Chúa nhập thể”, điều mà Islam hoàn toàn từ chối vì nó mâu thuẫn với Tawhid.

Thứ ba: Về Cứu Rỗi và Tha Thứ

Trong Islam, sự cứu rỗi đạt được bằng sự sám hối (Tawbah), việc làm tốt, và niềm tin vào Allah, và không ai gánh vác tội lỗi của người khác.

Allah phán:

{“Và không một người gánh vác nào sẽ gánh vác tội lỗi của người khác” (Al-An'am: 164)}

Còn trong Thiên Chúa giáo, người ta tin rằng sự cứu rỗi đạt được thông qua việc đóng đinh Chúa Kitô để chuộc tội cho mọi người, điều mà Islam hoàn toàn phủ nhận, vì nó bác bỏ ý tưởng rằng Allah trừng phạt một người vô tội thay cho tội lỗi của người khác.

Thứ tư: Về Sứ Mệnh Cuối Cùng

Islam tin vào tất cả các vị Tiên Tri, từ Adam đến Jesus, nhưng coi Muhammad (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) là Tiên Tri cuối cùng, người đã đến để hoàn tất cùng một thông điệp Tawhid mà các Tiên Tri trước đã mang đến.

Allah phán:

{“Muhammad không phải là cha của một người đàn ông nào trong các người, mà là Sứ Giả của Allah và là vị Tiên Tri cuối cùng (Khatim An-Nabiyyin)” (Al-Ahzab: 40)}

Còn Thiên Chúa giáo dừng lại ở sứ điệp của Jesus (I-sa) và không tin vào thiên tính của Muhammad (bình an và phúc lành của Allah đến với Người).

Thứ năm: Về Thờ Phụng và Luật Pháp

Trong Islam, sự thờ phụng chỉ được hướng về Allah duy nhất, không có người trung gian, không có cây thập tự, và không có hình ảnh.

Còn trong Thiên Chúa giáo, có những người trung gian như các vị Thánh, và việc cầu nguyện qua Chúa Kitô hoặc Maryam (bình an đến với các vị).

2. Trong Islam có những giới răn như Mười Điều Răn không?

Trong Islam, không có những giới răn được giới hạn bằng một số lượng nhất định, vì Islam rộng lớn và hoàn thiện hơn thế.

Nó là một phương cách sống toàn diện, hướng dẫn con người trong mọi lời nói và hành động, và kết nối anh ta với Thượng Đế của mình trong mọi khoảnh khắc.

Nền tảng của phương cách này là Tawhid Allah (Độc Thần) và thờ phượng Ngài duy nhất mà không có đối tác, **như Ngài đã phán:**

{“Và TA đã không tạo ra Jinn và loài người ngoại trừ để họ phải thờ phượng một mình TA” (Adh-Dhariyat: 56)}

Sau đó, Islam kêu gọi công bằng, làm điều thiện, và lòng nhân ái, đó là những giá trị vĩ đại nhất xây dựng con người và xã hội, **như Ngài đã phán:**

{“Quả thật, Allah ra lệnh (cho các người) phải công bằng, phải làm điều thiện và bố thí cho bà con ruột thịt; và Ngài nghiêm cấm điều xấu hổ, việc làm sai trái và sự bạo ngược” (An-Nahl: 90)}

Và khuyến khích sự thật, sự trung thực, và giữ lời hứa. Allah phán:

{“Hỡi những người có đức tin! Các người hãy giữ trọn lời cam kết (hợp đồng)” (Al-Ma'idah: 1)}

{“Hỡi những người có đức tin! Các người hãy kính sợ Allah và hãy đứng chung với những người trung thực” (At-Tawbah: 119)}

Islam ra lệnh hiếu thảo với cha mẹ, duy trì quan hệ họ hàng, và thương xót người yếu thế: **{“Và các người hãy thờ phượng Allah và chớ tổ hợp với Ngài bất cứ cái gì. Và hãy ăn ở tử tế với cha mẹ, bà con, trẻ mồ côi, người nghèo túng, láng giềng gần, láng giềng xa, bạn đồng hành, khách lữ hành, và người mà bàn tay phải của các người làm chủ” (An-Nisa': 36)}**

Islam cũng nghiêm cấm sự bất công, tham nhũng, và xâm lược:

{“Và các người chớ quá đáng, quả thật Allah không yêu thương những kẻ quá đáng” (Al-Baqarah: 190)}

Và ra lệnh ôn hòa trong cách cư xử. Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) nói:

“Quả thật, Allah là Đấng Ôn Hòa, Ngài yêu sự ôn hòa trong mọi việc” (do Muslim ghi lại)

3. Tại sao các tôn giáo lại khác nhau?

Islam dạy chúng ta rằng nguồn gốc là duy nhất, và không có nhiều tôn giáo trong bản chất của chúng, mà chỉ có một tôn giáo là thờ phượng Allah duy nhất mà không có đối tác.

Allah phán:

{“Quả thật, tôn giáo (đúng) ở nơi Allah là Al-Islam” (Ali Imran: 19)}

Ý nghĩa của “Islam” ở đây không chỉ là tôn giáo do Tiên Tri Muhammad (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) mang đến, mà là mọi tôn giáo đã kêu gọi Tawhid và sự phục tùng Allah, từ Adam đến Muhammad (cầu bình an đến với tất cả các vị).

Nhưng qua thời gian, một số dân tộc đã bóp méo sứ điệp của các vị Tiên Tri của họ, thay đổi các Kinh Sách mà Allah đã mặc khải, và thêm vào đó những điều của riêng họ, do đó sự khác biệt đã xuất hiện giữa mọi người.

Allah phán:

{“Thật đáng thương cho những kẻ dùng tay của mình viết ra Kinh Sách rồi nói: ‘Đây là của Allah’” (Al-Baqarah: 79)}

Vì vậy, tất cả các Tiên Tri đều đến với một lời kêu gọi duy nhất:

Để chúng ta thờ phượng Allah duy nhất, tránh thờ phượng các tạo vật, và sống bằng sự công bằng và lòng nhân ái.

Nhưng điều đã chia rẽ mọi người là sự bóp méo, tư dục, sự cuồng tín, và sự thiếu hiểu biết. Do đó, các tôn giáo bản chất là từ Allah, nhưng chúng đã phân hóa sau các vị Tiên Tri, và Islam cuối cùng đã đến để đưa nhân loại trở lại nguồn gốc duy nhất và sửa chữa những tín lý đã bị hư hỏng.

Và vì điều này, Allah phán về Tiên Tri Muhammad (bình an và phúc lành của Allah đến với Người):

{“để làm cho Nó (tôn giáo Islam) thẳng hằn mọi tôn giáo khác” (As-Saff: 9)}

Nghĩa là để làm rõ sự thật mà tất cả các Sứ điệp đã đồng ý, và đưa mọi người trở lại thờ phượng Allah Duy Nhất mà không có sự chia rẽ hay Shirk.

PHẦN BỐN:

CÁC CÂU HỎI VỀ TIÊN TRI -bình an và phúc lành của Allah đến với

Người- VÀ NHỮNG ĐIỀU NGHI VẤN XUNG QUANH NGƯỜI

1. Tại sao Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) lại kết hôn với Bà Aishah khi còn nhỏ?

Câu hỏi về cuộc hôn nhân của Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) với bà Aishah (cầu Allah hài lòng với bà) thường bị hiểu sai, và câu trả lời cần phải làm rõ sự thật dưới ánh sáng của bối cảnh lịch sử và tôn giáo, chứ không phải bằng các tiêu chuẩn hiện đại của chúng ta.

Thứ nhất: Chúng ta phải biết rằng hôn nhân trong thời đại đó khác với tiêu chuẩn của chúng ta ngày nay. Tuổi dậy thì và sự trưởng thành là thước đo, chứ không phải con số trên giấy khai sinh.

Cô gái trưởng thành về thể chất và tinh thần sớm trong môi trường nóng và lối sống mở, và kết hôn sớm là điều bình thường và phổ biến trong các xã hội Ả Rập và các xã hội khác, không bị phản đối hoặc coi là lạm dụng.

Bằng chứng là bà Aishah (cầu Allah hài lòng với bà) đã được hứa hôn trước Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) với con trai của một người đàn ông Quraysh tên là Jubayr bin Mut'im, nghĩa là chính người dân của bà đã thấy rằng kết hôn ở tuổi đó là phù hợp, và không một ai trong toàn xã hội phản đối, dù là Muslim hay người không tin.

Thứ hai: Cuộc hôn nhân của Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) với Aishah không phải do động cơ dục vọng hay ham muốn trần tục. Bằng chứng là Người (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) đã kết hôn với bà Khadijah (cầu Allah hài lòng với bà) khi Người 25 tuổi và bà lớn hơn Người 15 tuổi, và Người sống chung cùng bà trong suốt cuộc đời bà, không kết hôn với ai khác cho đến khi bà qua đời.

Nếu Người tìm kiếm dục vọng, Người sẽ không chỉ thỏa mãn với một người phụ nữ trong tuổi trẻ của mình, và sẽ không chọn một góa phụ lớn tuổi hơn.

Thứ ba: Cuộc hôn nhân này là do mặc khải từ Allah với sự khôn ngoan mà Ngài muốn, như Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) đã nói:

“Ta đã được thấy nàng trong giấc mơ ba đêm, Thiên Thần đến với ta mang theo nàng trong một mảnh lụa, và nói: ‘Đây là vợ của Người’” (do Al-Bukhari ghi lại).

Cuộc hôn nhân này cũng là để tôn vinh Abu Bakr As-Siddiq, người thân cận nhất với Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người), và kết nối hai gia đình được đoàn kết bởi đức tin và lòng trung thành.

Thứ tư: Bà Aishah (cầu Allah hài lòng với bà) sau Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) đã trở thành một trong những phụ nữ uyên bác và thông minh nhất của Ummah (cộng đồng), đã truyền thuật hơn hai nghìn Hadith, và đã truyền đạt lại những chi tiết về sự thờ phượng và hành vi của Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) trong nhà của Người. Vì vậy, cuộc hôn nhân của bà là nguyên nhân để truyền lại một kiến thức vĩ đại cho Ummah mà sẽ không thể đến được nếu không có cuộc hôn nhân này.

Cuối cùng, chúng ta phải đánh giá các sự kiện trong bối cảnh thời gian và văn hóa của chúng, chứ không phải bằng tiêu chuẩn của thời hiện đại. Điều mà chúng ta coi là “nhỏ tuổi” ngày nay, hoàn toàn là điều bình thường trong các xã hội cổ đại, thậm chí ở Châu Âu và Châu Á cho đến những thế kỷ gần đây.

Do đó, cuộc hôn nhân của Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) với Aishah là hợp pháp, khôn ngoan, không có bất kỳ nghi vấn nào, và đằng sau đó có những chiều kích nhân đạo và tôn giáo vĩ đại, và là một phương tiện để truyền lại một kiến thức và sự hướng dẫn tiên tri vẫn còn tồn tại đến ngày nay.

2. Tại sao Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) lại kết hôn nhiều hơn một người vợ?

Chúng ta phải biết rằng Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) không phải là người cuồng dâm hay tìm kiếm khoái lạc như một số người lầm tưởng.

Người đã chọn bà Khadijah (cầu Allah hài lòng với bà), một góa phụ lớn hơn Người 15 tuổi, và chỉ sống cùng bà trong hai mươi lăm năm, không kết hôn với ai khác cho đến khi bà qua đời.

Nếu động cơ của Người là dục vọng, Người sẽ không thỏa mãn với một người phụ nữ trong tuổi thanh xuân của mình, và sẽ không chung thủy với bà suốt cuộc đời đó.

Còn việc Người có nhiều vợ sau khi bà Khadijah qua đời là vì những lý do tôn giáo, nhân đạo và xã hội vĩ đại, không liên quan đến ham muốn cá nhân.

Thứ nhất: Để ban hành các luật về hôn nhân cho Ummah

Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) là tấm gương, và hành động của Người là luật pháp. Người kết hôn trong các hoàn cảnh khác nhau để chỉ cho mọi người thấy các luật đa dạng về hôn nhân: như kết hôn với người góa bụa hoặc người ly hôn (Thayyib), hoặc với tù binh sau chiến tranh, hoặc với phụ nữ từ các bộ lạc khác nhau để tăng cường mối quan hệ.

Thứ hai: Vì sự khôn ngoan xã hội và nhân đạo

Nhiều người vợ của Người là góa phụ hoặc người ly hôn đã mất chồng trong Jihad (thánh chiến). Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) đã rước họ về nhà của mình để tôn vinh họ, chăm sóc họ, và bảo vệ địa vị của họ trong xã hội.

Ví dụ:

Sawdah bint Zam'ah là một góa phụ không có người thân, Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) kết hôn với bà vì lòng nhân ái.

Hafsah bint Umar là góa phụ của một người tử vì đạo (Shahid), Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) kết hôn với bà để tôn vinh Umar bin Al-Khattab và kết nối các gia đình có đức tin.

Umm Salamah là mẹ của những đứa trẻ mồ côi, Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) đã rước bà về nhà mình để bà tìm thấy sự giúp đỡ và chỗ dựa.

Thứ ba: Để củng cố mối quan hệ giữa các bộ lạc và dân tộc

Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) kết hôn với phụ nữ từ các bộ lạc khác nhau để tăng cường sự đoàn kết giữa người Ả Rập và Muslim sau những thù hận lâu dài giữa họ.

Ví dụ, cuộc hôn nhân của Người với Safiyyah bint Huyayy sau khi bà cải sang Islam, đã làm gần gũi trái tim của những người Do Thái là bộ tộc của bà.

Và cuộc hôn nhân của Người với Juwayriyah bint Al-Harith đã dẫn đến việc toàn bộ bộ lạc của bà cải sang Islam khi các Sahabah (các bạn hữu) nói: "Làm sao chúng ta có thể giữ làm nô lệ những người thân của Sứ Giả của Allah?" nên họ đã trả tự do cho các tù binh.

Thứ tư: Để truyền lại kiến thức và tôn giáo

Mỗi người vợ của Người (Ummahat Al-Mu'minin) là một trường học kiến thức, họ đã ghi nhớ một khía cạnh của Sunnah (lời dạy) của Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người), đặc biệt là những gì liên quan đến cuộc sống riêng tư và sự thờ phượng bên trong ngôi nhà của Người, điều mà đàn ông không thể biết được.

Bà Aishah (cầu Allah hài lòng với bà) một mình đã truyền thuật hơn hai nghìn Hadith, và các Sahabah lớn tuổi đã học từ bà.

Do đó, việc Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) có nhiều vợ không phải là xa xỉ hay dục vọng, mà là một phần của Sứ điệp tiên tri và sự khôn ngoan lập pháp của Người, và là một phương tiện để đạt được lòng nhân ái, truyền bá kiến thức, và củng cố nền tảng của xã hội mới.

Người (cầu bình an và phúc lành của Allah đến với Người) không kết hôn theo tư dục, mà là do mặc khải từ Allah và vì sự khôn ngoan của Allah, như Ngài đã phán:

{“Và Y đã không nói theo tư dục của mình, mà đó chỉ là một Lời Mặc Khải được truyền xuống” (An-Najm: 3-4)}

3. Tại sao Tiên Tri lại chiến đấu?

Thứ nhất: Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) đã sống ở Makkah mười ba năm, chỉ kêu gọi Islam bằng lời nói, chịu đựng sự sỉ nhục, đàn áp, và chế giễu mà không đáp trả bằng bạo lực.

Các bạn hữu của Người bị làm hại, một số bị bỏ tù, và những người khác bị tra tấn đến chết, nhưng Allah không cho phép họ chiến đấu, mà ra lệnh cho họ kiên nhẫn, như Ngài đã phán:

{“Các ngươi hãy kiềm chế bàn tay của mình (không nên giao chiến) và hãy duy trì lễ nguyện Salah” (An-Nisa’: 77)}

Nhưng sau cuộc di cư (Hijrah) đến Madinah, Quraysh và các đồng minh của họ bắt đầu xâm lược và truy lùng người Muslim, tịch thu tài sản của họ, và cố gắng tiêu diệt hệ thống nhà nước Islam mới được xây dựng. Do đó, Allah đã ban phép cho chiến đấu để tự vệ:

{“Những người bị đánh được phép (chống trả) bởi vì họ đã bị áp bức, và quả thật, Allah là Đấng Toàn Năng trong việc trợ giúp họ” (Al-Hajj: 39)}

Vì vậy, nguyên tắc là rõ ràng: Chiến đấu trong Islam không được ban hành cho mục đích tấn công, mà là để bảo vệ sự thật và công bằng.

Thứ hai: Mục tiêu của Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) trong các cuộc chiến là loại bỏ các rào cản ngăn cản mọi người nghe lời kêu gọi sự thật một cách tự do, không phải để ép buộc bất kỳ ai cải sang Islam. Bằng chứng là Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) không hề ép buộc ai vào tôn giáo, Allah phán:

{“Không có sự cưỡng ép trong tôn giáo” (Al-Baqarah: 256)}

Mỗi khi người Muslim chiến thắng, họ không ép buộc dân chúng cải sang Islam, mà để họ có quyền tự do tín ngưỡng đổi lại sự công bằng và an toàn.

Thứ ba: Tổng số người chết trong tất cả các cuộc chiến của Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) không vượt quá vài trăm người, mặc dù chúng kéo dài hơn mười năm, điều này chứng minh rằng mục tiêu của Người không phải là giết chóc mà là rắn đe và công bằng, và Người là người nhân từ nhất ngay cả với kẻ thù của mình.

Sau khi chinh phục Makkah—khi Người có quyền trả thù—Người nói: “Các người hãy đi, các người là những người được tự do.”

Cuối cùng, nếu chúng ta xem xét tiểu sử của Người (bình an và phúc lành của Allah đến với Người), chúng ta sẽ thấy rằng Người kêu gọi hòa bình trước khi chiến đấu, ngăn cấm tấn công phụ nữ, trẻ em, tu sĩ, và phá hủy nhà cửa, và ra lệnh nhân từ ngay cả trên chiến trường.

Do đó, các cuộc chiến của Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) là để bảo vệ mọi người chứ không phải để kiểm soát họ, và để xóa bỏ bất công chứ không phải để áp đặt quyền lực. Đó là lý do tại sao Islam lan rộng sau các trận chiến không phải bằng gươm, mà bằng đạo đức của người Muslim, sự công bằng của họ, và lòng nhân ái của Tiên Tri của họ.

4. Tại sao Tiên Tri lại giết người Do Thái?

Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) giết người Do Thái không phải vì họ là người Do Thái, mà Người đã chiến đấu với một nhóm trong số họ đã phản bội lời thề và chống phá người Muslim.

Khi Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) di cư đến Madinah, có ba bộ lạc Do Thái lớn ở đó: Banu Qaynuqa', Banu Nadir, và Banu Qurayzah.

Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) không đến để chiến đấu với họ, mà đã ký với họ Hiến Chương Madinah, hiến pháp dân sự đầu tiên trong lịch sử, quy định rằng:

“Người Do Thái có tôn giáo của họ và người Muslim có tôn giáo của họ, và họ là một cộng đồng miễn là họ giữ lời thề, và họ sẽ giúp đỡ nhau chống lại bất kỳ ai gây chiến với người dân của văn kiện này.”

Tức là mối quan hệ được xây dựng trên sự chung sống, công bằng, và tôn trọng lẫn nhau.

Nhưng sau đó, một số bộ lạc này bắt đầu phá vỡ lời thề và gây ra sự hỗn loạn chống lại người Muslim:

- Banu Qaynuqa’ là những người đầu tiên phản bội, khi họ xâm hại một phụ nữ Muslim tại chợ của họ và sỉ nhục nhân phẩm của bà, gây ra xung đột giữa họ và người Muslim. Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) đã bao vây họ nhưng không giết họ, mà tha thứ cho họ và ra lệnh cho họ rời khỏi Madinah trong hòa bình.
- Banu Nadir đã âm mưu ám sát Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) khi Người đến thăm họ một cách hòa bình. Allah đã thông báo cho Người về sự phản bội của họ, Người đã bao vây họ cho đến khi họ đầu hàng, không ai bị giết trong số họ, mà họ được phép mang theo tài sản của mình và rời đi.
- Banu Qurayzah là nguy hiểm nhất, vì họ đã phản bội người Muslim trong thời khắc nguy kịch của Trận Al-Ahzab (Trận Chiến Hào), khi Madinah bị bao vây bởi mười nghìn chiến binh từ Quraysh và Ghatafan.
- Họ đã vi phạm lời thề và mở đường cho những kẻ đa thần vào Madinah, và nếu kế hoạch của họ thành công, người Muslim (cả nam, nữ và trẻ em) sẽ bị tiêu diệt.
- Khi sự việc của họ bị bại lộ, họ bị xét xử theo những gì họ tự chọn; họ yêu cầu Sa’d bin Mu’adh xét xử họ, người đã là đồng minh của họ trước Islam. Sa’d đã xét xử theo chính luật Torah: giết những chiến binh phản bội đã tham gia vào sự phản bội, và để lại phụ nữ và trẻ em.
- Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) nói: “Ông đã xét xử họ bằng sự xét xử của Allah từ trên bảy tầng trời.”

Do đó, chiến đấu không phải vì tôn giáo của họ, mà vì sự phản bội lớn trong thời chiến, đó là cùng một phán quyết được chấp nhận bởi tất cả các luật pháp và quy tắc trên thế giới cho đến ngày nay.

Bằng chứng là nhiều người Do Thái đã sống dưới sự bảo hộ của Nhà nước Islam sau đó một cách an toàn và được tôn trọng, cả ở Madinah và bên ngoài, và không bị ép buộc cải sang Islam.

Do đó, Tiên Tri (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) không giết người Do Thái vì họ là người Do Thái, mà Người đã trừng phạt những kẻ phản bội đã âm mưu chống lại người Muslim trong thời chiến, sau khi họ đã vi phạm lời thề mà họ đã viết bằng tay của mình, và đây là sự công bằng chứ không phải bất công.

5. Tại sao Tiên Tri của các người thì có cái chết, còn Jesus thì sống?

Trong Islam, Tiên Tri Muhammad (bình an và phúc lành của Allah đến với Người) đã qua đời tự nhiên sau khi Người đã hoàn thành Sứ điệp và hoàn tất việc truyền bá tôn giáo của Allah cho toàn bộ Ummah. Cái chết của Người là một phần của luật tự nhiên của Allah đối với tạo vật của Ngài, và Người đã hoàn thành vai trò con người và kêu gọi của mình trên trái đất.

Allah phán:

{“Không có vị Tiên Tri nào được phép tham ô; và ai tham ô, người đó sẽ phải mang (hậu quả của) sự tham ô của mình đến vào Ngày Phán Xét” (Ali Imran: 161)}

Còn về Tiên Tri Jesus (I-sa - bình an đến với Người), Islam dạy rằng Allah đã nâng Người lên trời khi còn sống và Người không chết trên thập tự giá như một số sách tuyên bố, và Người sẽ trở lại vào cuối thời gian để hoàn tất sứ điệp của mình, thực hiện công lý, và thiết lập sự cai trị của Allah trên trái đất.

Allah phán:

{“Và vì lời nói của họ (người Do Thái) rằng: ‘Quả thật chúng tôi đã giết Al-Masih (Messiah) I-sa con trai của Maryam, Sứ Giả của Allah.’ Nhưng họ đã không giết Y và cũng không đóng đinh Y, mà là một người nào đó đã bị làm cho giống Y. Quả thật, Allah đã nhắc Y (I-sa) lên với Ngài” (An-Nisa’: 157-158)}

Sự khác biệt giữa hai vị là rõ ràng:

Tiên Tri Muhammad (bình an và phúc lành của Allah đến với Người): Người đã hoàn thành nhiệm vụ của mình trên trái đất, và đã truyền đạt trọn vẹn sứ điệp của Allah, nên Người qua đời tự nhiên như một con người, nhưng ảnh hưởng và tôn giáo của Người vẫn còn lại cho Ummah.

Tiên Tri Jesus (I-sa): Người chưa hoàn thành nhiệm vụ của mình, vì vậy Người đã được nâng lên trời khi còn sống và sẽ trở lại trong tương lai để hoàn tất sứ điệp của mình, chấm dứt sự tham ô và thiết lập công lý. Đây là một phần của sự khôn ngoan của Allah trong lịch sử nhân loại.

Điều này cho thấy sự khôn ngoan của Allah trong việc phân phối các nhiệm vụ và sứ điệp, để mỗi Tiên Tri hoàn thành vai trò của mình theo một kế hoạch thần thánh cụ thể. Do đó, thành công không được đo bằng thời gian sống, mà bằng việc hoàn thành sứ điệp mà Người được gửi đến vì nó.

PHẦN NĂM: CÁC CÂU HỎI VỀ PHỤ NỮ

1. Tại sao phụ nữ phải trùm khăn (Hijab)?

Hijab (khăn trùm đầu) trong Hồi giáo không chỉ đơn thuần là một mảnh vải, mà là một sắc lệnh thiêng liêng mang ý nghĩa về sự tự tôn, nhân phẩm và bản sắc.

Allah không bắt buộc điều này để kiểm chế người phụ nữ, mà là để giải phóng cô ấy khỏi việc bị xem là một món hàng được định giá qua cơ thể, và trả lại cho cô ấy giá trị đích thực: trí tuệ, đức tin và đạo đức.

Allah (swt) phán:

“Hỡi Nabi! Hãy bảo các bà vợ và các cô con gái của Người cùng các phụ nữ có đức tin thả tà áo dài (jilbab) của họ xuống. Làm như thế là tốt nhất để họ được nhận biết (là người đức hạnh) và không bị quấy rối.” (Qur’an, Al-Ahzab: 59).

Ý Nghĩa: Hijab giúp người phụ nữ được nhận biết là một nữ tín đồ thuần khiết đáng được tôn trọng, và những kẻ có lòng dạ xấu sẽ không dám dòm ngó.

Hồi giáo không đổ trách nhiệm cho người phụ nữ về những ham muốn của người khác, mà bảo vệ cô ấy khỏi việc bị bóc lột dưới danh nghĩa “tự do”.

Mục Đích của Hijab:

1. Bảo vệ Nhân Phẩm: Vì cơ thể của người phụ nữ không phải là thứ để nhìn ngắm hay đánh giá.
2. Tự Do Thực Sự: Người phụ nữ trùm khăn là kiểm soát quyết định của mình và người được phép nhìn thấy mình, chứ không phải xã hội.
3. Cân Bằng Xã Hội: Hồi giáo không muốn một xã hội kích thích bản năng, mà là một xã hội thuần khiết dựa trên sự tôn trọng.
4. Thanh Khiết và Tinh Tế: Hijab là sự rèn luyện về sự khiêm nhường, là vẻ đẹp của nữ tín đồ chứ không phải gánh nặng.

Hijab không phải là sự khinh miệt người phụ nữ, mà là sự tuyên bố về bản sắc của cô ấy: “Tôi thuộc về một tôn giáo đã dạy tôi rằng giá trị của tôi nằm ở trí tuệ và đạo đức, chứ không phải ở cơ thể.”

2. Vị thế của phụ nữ trong Hồi giáo là gì?

Vị thế của phụ nữ trong Hồi giáo là cao quý và vĩ đại, không thể so sánh với vị thế của cô ấy trong bất kỳ nền văn minh nào khác trước Hồi giáo.

Hồi giáo đã đến để tôn vinh cô ấy như một con người, một người con gái, một người vợ, và một người mẹ, và bảo vệ các quyền vật chất, tinh thần và tâm linh của cô ấy.

Allah (swt) phán:

“Quả thật, TA đã tôn vinh con cháu của Adam.” (Qur'an, Al-Isra: 70).

Nghĩa là: Nhân phẩm con người bao gồm cả đàn ông và phụ nữ mà không có sự phân biệt. Trong thời kỳ Jahiliyyah (thời kỳ ngu dốt trước Islam), người phụ nữ bị sỉ nhục, bị xem như tài sản thừa kế, và bị chôn sống. Hồi giáo đã đến, giải thoát cô ấy khỏi sự bất công này, và đặt cô ấy làm đối tác trong thờ phượng, trách nhiệm và địa vị.

- Là Con Gái: Hồi giáo ra lệnh phải đối xử tốt với cô ấy và coi việc nuôi dưỡng cô ấy là một nguyên nhân để vào Thiên Đàng. Nabi (saw) nói: **“Ai nuôi dưỡng hai đứa con gái cho đến khi chúng trưởng thành, thì vào Ngày Phán Xét, Ta và người đó sẽ như thế này,”** và Ngài chỉ hai ngón tay của mình.
- Là Vợ: Allah đã ban cho cô ấy các quyền tài chính và tinh thần, và ra lệnh cho người chồng phải đối xử với cô ấy bằng lòng thương xót và tình yêu thương: **“Và hãy đối xử tốt với họ.”** (Qur'an, An-Nisa: 19).
- Là Mẹ: Allah đã đặt lòng hiếu thảo với mẹ là cao quý hơn so với cha. Khi Nabi (saw) được hỏi: **“Ai là người đáng được đối xử tốt nhất?”** Người đáp: **“Mẹ của ngươi, rồi mẹ của ngươi, rồi cha của ngươi.”**

Vì vậy, người phụ nữ trong Hồi giáo không phải là kẻ phụ thuộc hay kém cỏi, mà là một yếu tố cơ bản trong việc xây dựng xã hội. Cô ấy được tôn vinh trong tôn giáo của mình, được bảo vệ trong sự khiêm nhường, và được nâng cao bằng đạo đức, kiến thức và lòng ngoan đạo của mình.

Các nền văn minh đã trình bày người phụ nữ như một cơ thể, còn Hồi giáo đã trình bày cô ấy như một giá trị và một con người.

3. Phụ nữ có quyền lợi trong Hồi giáo không?

Có, người phụ nữ trong Hồi giáo có những quyền lợi vĩ đại đảm bảo nhân phẩm, công bằng và vị thế xứng đáng cho cô ấy. Thậm chí, Hồi giáo đã ban cho cô ấy những quyền mà cô ấy chưa từng nhận được trong bất kỳ hệ thống nhân tạo nào, dù là cổ đại hay hiện đại.

Hồi giáo không xem người phụ nữ như một cơ thể hay tài sản, mà là một con người hoàn chỉnh có trí tuệ, linh hồn, nhân phẩm và trách nhiệm, cùng với người đàn ông tham gia vào việc phát triển trái đất và thờ phượng Allah.

- Quyền lợi tôn giáo của cô ấy: Cô ấy thờ phượng Allah giống như người đàn ông, và có cùng phần thưởng. **Allah (swt) phán: “Ai hành thiện, dù là nam hay nữ, và là một tín đồ thì chắc chắn TA sẽ ban cho họ một cuộc sống tốt đẹp.”** (Qur'an, An-Nahl: 97).
- Quyền lợi xã hội của cô ấy: Cô ấy có quyền lựa chọn chồng, giữ lại tên và dòng dõi của mình sau khi kết hôn, và có quyền thừa kế, được chu cấp, nơi ở và sự tôn trọng.
- Quyền lợi tài chính của cô ấy: Cô ấy có tài sản tài chính độc lập, cô ấy có quyền sở hữu, mua bán tùy thích, và không ai có quyền ép buộc cô ấy sử dụng tài sản của mình. **Allah (swt) phán: “Đàn ông có phần từ những gì họ kiếm được, và phụ nữ có phần từ những gì họ kiếm được.”** (Qur'an, An-Nisa: 32).
- Quyền lợi trong giáo dục và việc làm của cô ấy: Hồi giáo khuyến khích việc học tập của phụ nữ. Nabi (saw) nói: “Tìm kiếm kiến thức là một nghĩa vụ đối với mỗi Muslim.” — Và "Muslim" ở đây bao gồm cả đàn ông và phụ nữ. Cô ấy có quyền làm việc trong các lĩnh vực phù hợp với mình, với điều kiện là cô ấy phải giữ gìn nhân phẩm và duy trì các nguyên tắc của tôn giáo.

Hồi giáo đã ban cho cô ấy tất cả những quyền này không phải là ân huệ từ bất kỳ ai, mà vì cô ấy là một con người được Allah tôn vinh. Người phụ nữ trong Hồi giáo không phải là kẻ phụ thuộc hay bị gạt ra ngoài lề, mà là một đối tác trong việc xây dựng xã hội, là nền tảng của gia đình, và là nguồn gốc của lòng thương xót và sự cho đi.

4. Một nữ tín đồ mới có được phép che giấu việc mình theo đạo Hồi với gia đình nếu cô ấy sợ bị phản đối không?

Có, một nữ tín đồ mới được phép tạm thời che giấu việc mình theo đạo Hồi với gia đình nếu cô ấy lo sợ bị tổn hại về thể chất hoặc tinh thần, hoặc sợ bị trục xuất hay gây ra thiệt hại nghiêm trọng.

Allah (swt) phán:

“...trừ người nào bị cưỡng bức (phải thốt ra lời phủ nhận) trong khi lòng vẫn kiên định với đức tin.” (Qur'an, An-Nahl: 106).

Câu này là bằng chứng cho thấy Allah không trừng phạt người bị buộc phải che giấu đức tin của mình, miễn là trái tim anh ta vẫn kiên định với tín ngưỡng.

Hồi giáo là một tôn giáo của lòng thương xót và sự khôn ngoan, không yêu cầu người Muslim phải tự đặt mình vào nguy hiểm, mà xem xét hoàn cảnh của họ. Một số Sahaba (Bạn đồng hành của Nabi) đã che giấu việc mình theo đạo Hồi trong những ngày đầu của lời kêu gọi ở Makkah, khi sự đàn áp rất dữ dội, cho đến khi Allah cho phép họ công khai và Hijra (di cư).

Tuy nhiên, nữ tín đồ mới nên giữ gìn việc cầu nguyện và thờ phượng của mình trong bí mật, tìm kiếm kiến thức từng chút một, và kêu gọi gia đình mình bằng sự khôn ngoan và tình yêu thương khi sự an toàn đã đến.

Vì vậy, Hồi giáo không buộc cô ấy phải đổi đầu trong lúc nguy hiểm, mà cho cô ấy quyền tự bảo vệ bản thân và tôn giáo của mình cho đến khi thời điểm thích hợp để bày tỏ đức tin của mình một cách kiên định và yên lòng.

PHẦN SÁU: CÁC CÂU HỎI VỀ THỨC ĂN VÀ ĐIỀU CẤM

1. Tại sao thịt heo bị cấm ăn?

Việc cấm ăn thịt heo trong Hồi giáo không phải là một điều ngẫu nhiên hay vô cớ, mà là một phán quyết thiêng liêng dựa trên sự khôn ngoan, sự thanh khiết và việc bảo vệ con người khỏi những tổn hại về thể chất và tinh thần.

Thứ nhất, Allah (swt) đã cấm nó rõ ràng trong Qur'an:

“Thịt của con vật đã chết, máu, thịt heo đã bị cấm đối với các người...”
(Qur'an, Al-Ma'idah: 3).

Người Muslim phải tuân theo lệnh của Allah, vì Allah là Đấng Sáng Tạo biết rõ nhất điều gì là tốt và điều gì là có hại cho tạo vật của Ngài, như Allah đã phán:

“Há Đấng đã tạo hóa lại không biết rõ điều đó hay sao? Quả thật, Ngài là Đấng Tinh Tế, Đấng Thông Suốt.” (Qur'an, Al-Mulk: 14).

Thứ hai, về mặt khoa học và y học, các nghiên cứu hiện đại đã chứng minh rằng thịt heo mang nhiều rủi ro, bao gồm:

- Nó chứa các ký sinh trùng nguy hiểm như sán dây *Taenia Solium* và *Trichinella* gây ra các bệnh nghiêm trọng cho hệ thần kinh và cơ bắp.
- Heo là một trong những loài động vật ăn nhiều chất bẩn và dơ bẩn nhất, do đó, một lượng lớn độc tố và chất béo có hại tích tụ trong thịt của nó.
- Thịt heo chứa hàm lượng cao chất béo bão hòa và cholesterol, dẫn đến các bệnh về tim và động mạch.

Thứ ba, về mặt đạo đức và tâm linh, Hồi giáo tìm cách tinh luyện bản thân và tránh xa mọi thứ làm suy yếu bản tính thuần khiết (fitrah). Con heo, trong mắt của tất cả các luật lệ thiêng liêng – ngay cả trong Torah và Kinh Thánh – đã là một loài động vật ô uế bị cấm. Vì vậy, Hồi giáo không đơn độc trong phán quyết này, mà đã xác nhận nó trong chuỗi các Thông Điệp Thiên Linh liên tiếp.

Vì vậy, việc cấm thịt heo không phải là sự tước đoạt một ân huệ, mà là sự bảo vệ và lòng thương xót từ Allah dành cho các bầy tôi của Ngài, để họ sống với sức khỏe và sự thanh khiết về thể chất và tâm linh. Mọi điều Allah cấm đều có một sự khôn ngoan mang lại lợi ích cho con người trong đời này và Đời Sau.

2. Tại sao thịt chó bị cấm ăn?

Việc cấm ăn thịt chó trong Hồi giáo được xây dựng trên những mục đích vĩ đại liên quan đến sự Thanh Khiết (Taharah), Bản Tính Thuần Khiết (Fitrah), Lòng Thương Xót, và việc Bảo Vệ Bản Thân khỏi tổn hại.

Thứ nhất: Hồi giáo đã cấm ăn bất kỳ con vật nào ô uế hoặc có bản tính xấu.

Allah (swt) phán:

“Và Ngài hợp pháp hóa cho họ những vật tốt (tayyibāt) và cấm đối với họ những vật xấu (khabā’ith).” (Qur’an, Al-A’raf: 157).

Con chó không được coi là Tayyibāt (tốt/dễ chịu), mà là Khabā’ith (xấu/ô uế), vì nó được biết là ăn tạp và bản chất của nó không thích hợp làm thức ăn cho con người. Hơn nữa, nước bọt của nó là ô uế trong Luật Hồi giáo, bằng chứng là lời của **Nabi (saw)**:

“Sự thanh tẩy đồ chứa của một người trong các người khi con chó liếm vào đó là rửa bảy lần, lần đầu tiên bằng đất.” (Do Muslim thuật lại).

Nếu nước bọt ô uế đến mức này, thì thịt và máu sẽ như thế nào?

Thứ hai: Con chó trong Hồi giáo có một vị trí đặc biệt đó là một con vật được sử dụng để bảo vệ hoặc săn bắn, chứ không phải để ăn. Hồi giáo là một tôn giáo cân bằng giữa lợi ích và lòng thương xót, vì vậy nó không biến con vật gần gũi với con người thành thức ăn cho họ, bởi vì điều đó mâu thuẫn với bản tính thuần khiết và nhân tính.

Thứ ba: Về mặt sức khỏe thì thịt chó mang nhiều ký sinh trùng và vi khuẩn có thể lây sang người, chẳng hạn như bệnh dại (rabies) và các bệnh ký sinh đường ruột. Đó là lý do tại sao nhiều quốc gia vẫn cấm ăn thịt chó cho đến ngày nay vì lý do y tế và đạo đức.

Thứ tư: Hồi giáo là một tôn giáo thương xót động vật chứ không làm nhục chúng. Con chó được tạo ra cho một chức năng cụ thể – bảo vệ, săn bắn, phục vụ con người – chứ không phải để bị giết mổ và ăn thịt. Nabi (saw) đã nói với chúng ta rằng một người phụ nữ đã vào Địa Ngục vì một con mèo mà cô ấy đã nhốt, và một người đàn ông đã được tha thứ vì anh ta đã cho một con chó khát nước uống, điều này cho thấy lòng thương xót đối với động vật là cốt lõi của Đức Tin.

Kết Luận: Việc cấm ăn thịt chó trong Hồi giáo là một điều cấm dựa trên sự thanh khiết, lý trí, bản tính thuần khiết và lòng thương xót, chứ không chỉ là một thói quen hay truyền thống. Hồi giáo cho phép Tayyibāt (những thứ tốt lành) và cấm Khabā'ith (những thứ xấu xa), để bảo vệ cơ thể và sức khỏe của con người, cũng như sự thuần khiết của bản tính và nhân tính của anh ta.

3. Tại sao rượu và các chất gây say khác bị cấm?

Việc cấm rượu (Khāmr) trong Hồi giáo là một trong những biểu hiện vĩ đại nhất của lòng thương xót của Allah đối với con người, bởi vì điều cấm này nhằm bảo vệ trí tuệ, linh hồn và xã hội khỏi sự bại hoại và tổn hại, chứ không chỉ đơn thuần là sự hạn chế hay cấm đoán vô cớ.

Allah (swt) phán trong Qur'an:

“Họ hỏi Người về rượu và cờ bạc. Hãy nói: Trong chúng có tội lỗi lớn và cả một số lợi ích cho con người, nhưng tội lỗi trong chúng còn lớn hơn lợi ích của chúng.”

(Qur'an, Al-Baqarah: 219).

Sau đó, Ngài phán trong một câu khác:

“Quả thật, rượu, cờ bạc, các bàn thờ cúng (đá, tượng), và những mũi tên xin xăm là vật dơ bẩn từ hành vi của Shaytan (ác quỷ). Bởi thế, hãy tránh xa chúng, may ra các ngươi sẽ thành công.” (Qur'an, Al-Ma'idah: 90).

Những câu kinh này cho thấy Allah (swt) đã không cấm rượu cho đến khi Ngài giải thích tác hại to lớn của nó, và rằng nó làm hại con người nhiều hơn là mang lại lợi ích.

- Về mặt lý trí: Rượu làm mất trí tuệ, và trí tuệ là thứ quý giá nhất mà con người sở hữu. Nhờ nó, anh ta phân biệt được thiện và ác, và không có nó, anh ta trở nên vô tri và không có nhân phẩm. Vì vậy, Nabi (saw) nói: “**Mọi chất gây say đều là *khāmr* (rượu), và mọi *khāmr* đều là *harām* (bị cấm).**” (Do Muslim thuật lại). Vì vậy, rượu, ma túy, và mọi thứ làm mất trí tuệ đều nằm trong cùng một điều cấm.
- Về mặt sức khỏe và y học: Khoa học hiện đại đã chứng minh rằng rượu phá hủy gan và não, và dẫn đến các bệnh nguy hiểm như ung thư, rối loạn thần kinh, bạo lực gia đình, và tai nạn giao thông. Tổ chức Y tế Thế giới (WHO) đã thừa nhận rằng rượu là nguyên nhân gây ra hàng triệu ca tử vong mỗi năm trên toàn thế giới.
- Về mặt xã hội và đạo đức: Rượu gây ra các vấn đề gia đình, dẫn đến nghèo đói, phạm tội, *zina* (quan hệ ngoài hôn nhân) và bạo hành, bởi vì nó làm mất ý thức và mở ra cánh cửa cho sự bại hoại. Đó là lý do tại sao Nabi (saw) mô tả nó là: “**Mẹ của mọi điều xấu xa**” (*Umm al-Khaba'ith*). Nghĩa là nguồn gốc của mọi điều ác, vì nó lôi kéo người uống vào mọi tội lỗi.

Hồi giáo đã đến để bảo vệ Trí Tuệ, Tôn Giáo, Tài Sản, Sự Sống và Dòng Dõi – đó là năm nhu cầu thiết yếu (*Darūrāt*) làm nền tảng cho một cuộc sống đàng hoàng – và đó là lý do tại sao việc cấm rượu là sự bảo vệ cho những nhu cầu thiết yếu này.

Kết Luận: Rượu, ma túy, và mọi thứ làm con người mất ý thức đều bị cấm trong Hồi giáo vì chúng làm hư hỏng trí tuệ, gây hại cho cơ thể và phá hủy xã hội. Mọi điều Allah cấm không phải là sự tước đoạt niềm vui, mà là sự phòng ngừa và lòng thương xót bảo vệ nhân phẩm và sự an toàn của trái tim và trí tuệ con người.

4. Tại sao Hồi giáo cho phép giết mổ động vật? Điều đó có trái với lòng thương xót không?

Hồi giáo là tôn giáo duy nhất đặt ra những quy tắc chính xác cho việc giết mổ (Dhabh) dựa trên lòng thương xót và sự tử tế đối với động vật.

Thứ nhất: Hồi giáo không cho phép giết chóc vì sự vui đùa, mà vì nhu cầu. Allah đã tạo ra con người và cho phép họ ăn những thứ tốt lành (*tayyibāt*), dù là thực vật hay động vật, nhưng với điều kiện là phải làm điều đó bằng một cách thức nhân từ để giữ gìn nhân phẩm của sinh vật. Allah (swt) phán:

“Và gia súc, Ngài đã tạo hóa chúng cho các người, trong chúng có sự ấm áp (lông), và nhiều lợi ích, và từ chúng các người ăn.” (Qur'an, An-Nahl: 5).

Vì vậy, việc ăn thịt động vật không phải là bất công đối với chúng, mà là sự lợi dụng những gì Allah đã tạo ra cho chúng ta. Giống như thực vật cũng được ăn, mọi sinh vật đều có một vai trò trong hệ thống sự sống mà Allah đã đặt ra bằng sự khôn ngoan của Ngài.

Thứ hai: Giết mổ trong Hồi giáo là cách nhân từ nhất để giết động vật. Nabi (saw) nói: “Quả thật, Allah đã quy định sự tốt lành (Ihsan) trên tất cả mọi thứ. Vì vậy, khi các người giết, hãy giết một cách tốt lành, và khi các người giết mổ, hãy giết mổ một cách tốt lành. Hãy mài sắc lưỡi dao của mình và để cho con vật được giết mổ của mình thoải mái.” (Do Muslim thuật lại).

Việc giết mổ theo luật (Dhabh Shar'i) bao gồm:

- Mài sắc con dao thật tốt để con vật không bị đau đớn.
- Cắt nhanh chóng hai động mạch chính để nó mất ý thức ngay lập tức.
- Không giết mổ con vật trước mặt những con vật khác cùng loại.
- Không tra tấn hoặc làm nó sợ hãi trước khi giết mổ. Tất cả điều này đạt được một cái chết nhanh chóng mà không gây đau đớn đáng kể, và nhân từ hơn nhiều so với nhiều phương pháp công nghiệp hiện đại làm cho con vật choáng váng hoặc sốc điện trước.

Thứ ba: Hồi giáo ra lệnh phải thương xót động vật, dù còn sống hay đã chết. Nabi (saw) nói về một người phụ nữ đã nhốt một con mèo cho đến khi nó chết: “Cô ta vào Địa Ngục vì một con mèo mà cô ta đã nhốt, cô ta không cho nó ăn, và cũng không thả nó để nó tự ăn côn trùng trên mặt đất”. Và Người nói về một người đàn ông đã cho một con chó khát nước uống: “Allah đã tha thứ cho anh ta”. Những lời này cho thấy lòng thương xót đối với động vật là một hành động thờ phượng mà con người sẽ được thưởng.

Thứ tư: Nếu Hồi giáo không cho phép việc giết mổ có tổ chức, sự tàn ác và sự bốn cọt đối với động vật sẽ lan rộng. Luật đã biến việc giết mổ thành một hành động thờ phượng mà trong đó tên Allah được nhắc đến, để con người nhận ra rằng con vật là một linh hồn đã bị lấy đi theo sự cho phép của Đấng Sáng Tạo chứ không phải theo ý muốn của họ, vì vậy họ ăn với sự biết ơn chứ không phải kiêu ngạo.

1. Tại sao một số người Hồi giáo lại sử dụng phép thuật?

Việc sử dụng phép thuật không bao giờ được chấp nhận trong Hồi giáo, mà ngược lại, nó bị nghiêm cấm và được coi là một trong những đại tội có thể khiến một người rời khỏi Hồi giáo nếu người đó tin rằng phép thuật có thể thay đổi định mệnh hoặc cạnh tranh với Quyền Năng của Allah.

Bằng Chứng: Allah (swt) phán trong Qur'an:

“Và cả hai (Thiên Thần) đã không dạy một ai cho đến khi họ nói: ‘Chúng tôi chỉ là một sự cám dỗ, bởi thế chớ có phủ nhận đức tin’.” (Qur'an, Al-Baqarah: 102).

Tức là, việc học phép thuật tự nó là một loại Kufr (vô đức tin) vì nó dựa vào việc cầu xin sự giúp đỡ từ Shaytan (Ác quỷ) và làm hại người khác.

Vậy tại sao một số người lại sử dụng nó? Không phải vì Hồi giáo cho phép, mà vì họ yếu kém trong đức tin, hoặc bị thế gian lừa dối, hoặc muốn kiểm soát và trả thù. Nhưng trên thực tế, người tìm đến phép thuật đang giao nộp bản thân cho Ác Quỷ, xa rời Allah, và mất đi tôn giáo cũng như Đời Sau của mình.

Giải pháp thay thế trong Hồi giáo: Hồi giáo đã dạy chúng ta tìm đến Ruqyah Shar'iyah (phép chữa bệnh hợp pháp), lời cầu nguyện (Dua) và Qur'an, đây là sự bảo vệ thực sự khỏi cái ác và sự đổ kỵ mà không cần phải dùng đến những điều bị cấm.

2. Tại sao có sự tàn phá ở một số quốc gia Hồi giáo?

Sự tồn tại của sự tàn phá, nghèo đói hoặc chiến tranh ở một số quốc gia Hồi giáo không phải vì Hồi giáo là nguyên nhân, mà là vì người Hồi giáo đã xa rời những lời dạy đúng đắn của Hồi giáo về công lý, tri thức, đoàn kết và cải cách.

1. Hồi giáo không kêu gọi tàn phá: Nó là một tôn giáo của hòa bình và xây dựng. Allah (swt) phán:

“Và chớ làm điều thối nát trên trái đất sau khi Nó đã được sửa sang.” (Qur'an, Al-A'raf: 56).

Nhưng khi con người xa rời các mệnh lệnh của Allah, áp bức lẫn nhau, và sự cai trị không công bằng—thì các cuộc nổi loạn và tai họa sẽ xảy ra.

2. Nguyên nhân của sự tàn phá không phải là tôn giáo mà là con người: Sự áp bức của những kẻ cai trị hoặc tham nhũng. Sự thiếu hiểu biết và giáo dục yếu kém. Sự can thiệp từ bên ngoài và các cuộc chiến tranh bị áp đặt lên các quốc gia đó. Các cuộc xung đột giáo phái và chính trị.

3. Hồi giáo tự nó là giải pháp chứ không phải nguyên nhân: Khi người Hồi giáo thực hành tôn giáo một cách chân thật, họ đã xây dựng những nền văn minh vĩ đại: Baghdad, Andalusia, Cairo và Cordoba là những ngọn hải đăng của tri thức và công lý. Nhưng khi họ từ bỏ các nguyên tắc của Hồi giáo về tri thức và đạo đức thì tình hình đã xấu đi.

Kết Luận: Sự tàn phá ở một số quốc gia Hồi giáo không phải vì Hồi giáo thất bại, mà là vì chúng ta cần quay trở lại những lời dạy đích thực của Hồi giáo về công lý, lòng thương xót và tri thức để xây dựng trái đất theo lệnh của Allah.

3. Lập trường của Hồi giáo về khủng bố và bạo lực là gì?

Hồi giáo hoàn toàn từ chối khủng bố và bạo lực, và coi việc tấn công mạng sống hoặc đe dọa người vô tội là một tội ác lớn.

1. Hồi giáo là tôn giáo của hòa bình và lòng thương xót: Allah (swt) phán: **“Và TA đã không cử Người (Muhammad) đi đâu cả ngoài việc làm một niềm Khoan Dung cho muôn loài.”** (Qur'an, Al-Anbiya: 107).

Vị Sứ Giả của Hồi giáo (ﷺ) được cử đến không phải để đổ máu, mà để gieo rắc lòng thương xót và công lý giữa mọi người.

2. Cấm giết người vô tội: Allah (swt) phán: **“Ai giết một mạng người không vì tội giết người hoặc gây rối trên mặt đất thì chẳng khác nào y đã giết toàn thể nhân loại.”** (Qur'an, Al-Ma'idah: 32).

Tức là, giết một người vô tội tương đương với việc giết toàn nhân loại.

3. Jihad (Thánh chiến) trong Hồi giáo không phải là khủng bố: Nó là tự vệ và chống lại sự xâm lược, chứ không phải là tấn công hay chiến đấu bừa bãi. Nabi (ﷺ) cấm giết trẻ em, phụ nữ và các tu sĩ trong chiến tranh, thậm chí cấm chặt cây hoặc làm hại động vật.

4. Những kẻ thực hành khủng bố dưới danh nghĩa Hồi giáo đang vi phạm chính Hồi giáo. Những người này đang làm tổn hại tôn giáo và bóp méo hình ảnh của nó, trong khi Hồi giáo chân chính kêu gọi hòa bình, công lý và lòng thương xót.

Kết Luận: Hồi giáo là tôn giáo của hòa bình chứ không phải khủng bố, và điều lớn nhất mà nó ra lệnh là bảo vệ mạng sống và công lý giữa mọi người. Allah (swt) phán: **“Quả thật, Allah ra lệnh làm điều công bằng và làm điều tốt...”** (Qur'an, An-Nahl: 90).

4. Tại sao các cuộc tấn công ngày 11 tháng 9 lại xảy ra?

Thứ nhất: Sự kiện 11 tháng 9 là một hành động khủng bố đáng lên án theo mọi tiêu chuẩn, và Hồi giáo hoàn toàn vô tội trong đó, vì tôn giáo không biện minh cho việc giết người vô tội hoặc phá hủy tài sản. Allah (swt) phán:

“Và không một người gánh vác nào sẽ gánh vác gánh nặng của người khác.” (Qur'an, Al-An'am: 164).

Tức là không ai chịu trách nhiệm về tội lỗi của người khác. Và Ngài cũng phán:

“Ai giết một mạng người không vì tội giết người hoặc gây rối trên mặt đất thì chẳng khác nào y đã giết toàn thể nhân loại.” (Qur'an, Al-Ma'idah: 32).

Thứ hai: Những người thực hiện các cuộc tấn công chỉ đại diện cho chính họ, chứ không đại diện cho Hồi giáo hay người Hồi giáo. Cũng giống như sự tồn tại của tội phạm từ bất kỳ tôn giáo nào không có nghĩa là toàn bộ tôn giáo đó là khủng bố.

Thứ ba: Sau vụ việc, nhiều nhà nghiên cứu và nhà báo ở phương Tây bắt đầu nghiên cứu về Hồi giáo, và họ thấy rằng đó là một tôn giáo của lòng thương xót, hòa bình và công lý, và những người thực hiện các hành động này đã làm tổn hại Hồi giáo nhiều hơn kẻ thù của nó.

Thứ tư: Thật không may, các cuộc tấn công đã bị lợi dụng về mặt chính trị và truyền thông để gắn kết Hồi giáo với khủng bố, mặc dù phần lớn nạn nhân của khủng bố trên thế giới lại chính là người Hồi giáo.

5. Tại sao Hồi giáo lại bị gắn với bạo lực?

Hồi giáo bị gắn với bạo lực vì nhiều người đánh giá nó qua hành động của một số tín đồ, chứ không phải qua lời dạy của nó. Thật không may, truyền thông toàn cầu đã tập trung trong nhiều năm vào những hình ảnh bị bóp méo về Hồi giáo – cảnh chiến tranh hay khủng bố – và bỏ qua các giá trị về lòng thương xót và công lý, vốn là nền tảng của tôn giáo.

Thứ nhất: Hồi giáo về bản chất là tôn giáo của hòa bình và lòng thương xót. Bản thân từ “Islam” có nguồn gốc từ “Hòa bình (Salam)”, và sứ mệnh của Nabi (ﷺ) được xây dựng trên lòng thương xót. Allah (swt) phán:

“Và TA đã không cử Người (Muhammad) đi đâu cả ngoài việc làm một niềm Khoan Dung cho muôn loài.” (Qur'an, Al-Anbiya: 107).

Hồi giáo không kêu gọi giết chóc hay xâm lược, mà kêu gọi công lý và bảo vệ những người bị áp bức, ngay cả với những người khác biệt về tôn giáo với chúng ta.

Thứ hai: Jihad trong Hồi giáo không phải là xâm lược. Jihad không có nghĩa là chiến đấu bừa bãi hay khủng bố, mà là tự vệ hợp pháp để bảo vệ mạng sống, tôn giáo và tự do.

Allah (swt) phán:

“Và hãy chiến đấu vì con đường của Allah những kẻ nào giao chiến với các ngươi, nhưng chớ có vượt qua giới hạn; quả thật Allah không yêu thương những kẻ vượt quá giới hạn.” (Qur'an, Al-Baqarah: 190).

Vì vậy, đó là cuộc chiến chống lại những kẻ tấn công, chứ không phải chống lại những người đang sống trong hòa bình.

Thứ ba: Những kẻ làm hoen ố hình ảnh Hồi giáo là một số người tự nhận là tín đồ của nó. Khi các cá nhân hoặc nhóm thực hiện các hành vi bạo lực dưới danh nghĩa tôn giáo, họ đang vi phạm chính những lời dạy của Hồi giáo. **Nabi** (ﷺ) cấm giết người vô tội, phụ nữ và trẻ em, và nói:

“Ai giết một mạng sống có giao ước (người không theo đạo Hồi sống hòa bình) sẽ không ngửi thấy mùi Thiên Đàng.”

Thứ tư: Bản thân phương Tây cũng đã trải qua bạo lực nhưng điều đó không bị quy kết cho tôn giáo của họ. Nhiều cuộc chiến tranh thế giới và các vụ thảm sát hiện đại, Hồi giáo không liên quan, tuy nhiên không ai nói rằng Thiên Chúa giáo hay các tôn giáo khác là tôn giáo bạo lực. Vậy tại sao điều này lại chỉ bị gán cho Hồi giáo?

Kết Luận: Hồi giáo không phải là tôn giáo bạo lực, mà là tôn giáo của công lý, lòng thương xót và hòa bình, và bạo lực xảy ra dưới danh nghĩa của nó là sự lạm dụng nó, chứ không phải thực hành nó. Bất cứ ai muốn thực sự biết Hồi giáo, hãy nhìn vào Qur'an và tiểu sử của **Nabi** (ﷺ), chứ không phải bản tin thời sự.

6. Tại sao Allah không giúp đỡ người Palestine và người Hồi giáo bị áp bức?

Đây là một câu hỏi mà nhiều người đặt ra: “Nếu Allah công bằng và nhân từ, tại sao Ngài lại cho phép sự áp bức và tàn phá? Và tại sao Ngài không giúp đỡ người Palestine và những người bị áp bức?”

Nhưng sự thật là câu hỏi này xuất phát từ một cái nhìn hạn chế về cuộc sống, bởi vì con người chỉ nhìn thấy khoảnh khắc đau khổ, trong khi Allah nhìn thấy sự khôn ngoan trọn vẹn đằng sau các sự kiện.

Thứ nhất: Allah không bao giờ lơ là những gì đang xảy ra, Ngài nhìn thấy và nghe thấy mọi thứ, và Ngài là Đấng Phán Xét công bằng nhất.

“Và chớ nghĩ rằng Allah lơ là những gì những kẻ làm điều sai quấy đã làm. Ngài chỉ gia hạn cho chúng đến một Ngày mà mắt sẽ mở to (kinh hoàng).” (Qur'an, Ibrahim: 42).

Việc trì hoãn chiến thắng không có nghĩa là thiếu công lý, mà đó là thời gian ân hận từ Allah; để thử thách hoàn tất, sự thật được phơi bày, và mỗi người sẽ được đền đáp cho hành động của họ ở đời này và đời sau.

Thứ hai: Đời sống không phải là nơi của công lý tuyệt đối, mà là nơi của sự thử thách. Allah tạo ra con người để thử thách họ: họ sẽ kiên nhẫn, kiên định với sự thật, chống lại sự áp bức, hay sẽ tuyệt vọng và đi theo cái sai? Allah (swt) phán:

“Và TA dùng điều xấu và điều tốt để thử thách các ngươi, và chỉ nơi TA, các ngươi sẽ được đưa về.” (Qur'an, Al-Anbiya: 35).

Vì vậy, thế giới là chiến trường của sự thử thách, và Đời Sau là nơi của sự đền đáp. Những thử thách bộc lộ bản chất của con người, thanh lọc trái tim của các tín đồ, và nâng cao cấp bậc của họ.

Thứ ba: Allah giúp đỡ, nhưng bằng nhiều cách khác nhau. Chiến thắng từ Allah không phải lúc nào cũng vật chất hay nhanh chóng. Đôi khi, chiến thắng nằm ở sự kiên định với nguyên tắc, và ở sự kiên nhẫn của người bị áp bức bất chấp nỗi đau. Các Nabi (Tiên Tri) cũng bị làm hại và kiên nhẫn, rồi sự giúp đỡ của Allah đến sau một thời gian:

“Cho đến khi các Sứ Giả tuyệt vọng và nghĩ rằng họ đã bị nói dối, thì sự giúp đỡ của TA đã đến với họ.” (Qur'an, Yusuf: 110).

Thứ tư: Allah khoan dung với kẻ áp bức nhưng không bỏ qua hẳn. Allah có thể khoan dung với những kẻ bạo ngược để sự áp bức của chúng gia tăng, và sự hủy diệt của chúng sẽ lớn hơn, và hình phạt của chúng ở đời này và đời sau sẽ khắc nghiệt hơn. Ngược lại, Allah bày tỏ sự kiên nhẫn của các tín đồ để họ trở thành tấm gương và sự kiên định cho Ummah (cộng đồng Hồi giáo).

Thứ năm: Đặc biệt về Palestine Những gì đang xảy ra ở đó không phải là bằng chứng cho sự vắng mặt của Allah, mà là bằng chứng cho sự gần kề của Lời Hứa của Ngài. Allah đã hứa sẽ giúp đỡ những người bị áp bức, nhưng Ngài đã đặt điều đó có điều kiện bằng sự nỗ lực, kiên nhẫn và hành động. Allah (swt) phán:

“Nếu các ngươi ủng hộ Allah (tôn giáo của Ngài) thì Ngài sẽ ủng hộ các ngươi và giữ vững bước chân của các ngươi.” (Qur'an, Muhammad: 7).

Người dân Palestine ngày nay là minh chứng cho sự kiên định và kiên nhẫn, họ cho thế giới thấy rằng đức tin mạnh hơn vũ khí, và sự áp bức sẽ không kéo dài. Allah (swt) phán:

“Và chớ nghĩ rằng những người đã tử trận vì con đường của Allah là những người đã chết. Không, họ vẫn sống tại nơi Thượng Đế của họ và được ban phát bổng lộc.”
(Qur'an, Ali Imran: 169).

Thứ sáu: Nghĩa vụ của Ummah Hồi giáo không chỉ dừng lại ở cảm xúc, mà ra lệnh giúp đỡ những người bị áp bức bằng mọi phương tiện hợp pháp thông qua lời cầu nguyện, sự hỗ trợ vật chất và truyền thông, lập trường chính trị, tẩy chay kẻ áp bức và cất lên tiếng nói sự thật. Nabi (ﷺ) nói:

“Người Muslim là anh em của người Muslim, anh ta không áp bức anh ta và không giao nộp anh ta.”

Vì vậy, ai bỏ rơi anh em mình mà không giúp đỡ, người đó đã thiếu sót trong nghĩa vụ tôn giáo và nhân đạo.

Kết Luận: Allah không quên bất cứ ai, và sẽ không để sự áp bức không bị trừng phạt. Nhưng Ngài thử thách con người để xem ai kiên định với sự thật, ai đứng về phía người bị áp bức, và ai bán lương tâm của mình. Còn lời hứa của Allah là vững chắc:

“Và TA muốn ban ân cho những người đã bị làm cho yếu đuối trên trái đất và làm cho họ thành những nhà lãnh đạo và làm cho họ thành những người thừa kế (trái đất).”

(Qur'an, Al-Qasas: 5).

Allah sẽ không bỏ rơi những người bị áp bức... mà chỉ trì hoãn chiến thắng để nó vĩ đại và rõ ràng hơn, và để Allah phân biệt cái tốt với cái xấu.

1. Điều gì xảy ra sau khi chết?

Trong Hồi giáo, cái chết không phải là kết thúc của cuộc sống, mà là sự khởi đầu thực sự của nó, bởi vì thế giới này là nơi thử thách, và Đời Sau là nơi đền đáp. Khi một người chết, hành trình của anh ta bắt đầu đi vào những điều vô hình — nơi mỗi người sẽ được phán xét về những gì họ đã làm, dù tốt hay xấu, và họ sẽ nhận được Công Lý Hoàn Hảo của Thượng Đế mà không một việc làm nào bị bỏ qua.

Người có đức tin sẽ được báo tin mừng về Thiên Đàng khi chết, linh hồn của anh ta sẽ ra đi trong hòa bình và yên tĩnh, như Nabi (ﷺ) đã nói:

“Quả thật, khi người bề tôi có đức tin sắp lìa xa trần thế và hướng về Đời Sau, các Thiên Thần với gương mặt trắng sáng sẽ từ trời giáng xuống... Họ nói: ‘Hỡi linh hồn trong sạch, hãy ra đi đến sự Tha Thứ và Sự Hải Lòng của Allah.’” (Do Ahmad ghi chép).

Sau đó, những người có đức tin sẽ bước vào Thiên Đàng (Jannah), đó là nơi hưởng thụ vĩnh cửu, Allah (swt) đã mô tả:

“Những Ngôi Vườn (Jannat Adn) mà bên dưới có các dòng sông chảy.”

(Qur'an, At-Tawbah: 72).

Ở đó không có sợ hãi, không mệt mỏi, không bệnh tật, mà chỉ có hạnh phúc và cuộc gặp gỡ với Allah, Đấng mà họ yêu thương và tin vào mà không hề thấy Ngài. Nabi (ﷺ) nói:

“(Ở đó có) những gì mắt chưa từng thấy, tai chưa từng nghe, và chưa từng xuất hiện trong trái tim của bất kỳ con người nào.” (Do Al-Bukhari và Muslim ghi chép).

Còn đối với những người từ chối đức tin và ngoan cố trong sự áp bức và làm điều bại hoại, họ sẽ nhận được Công Lý và sự Trừng Phạt của Thượng Đế phù hợp với hành động của họ. Thiên Đàng và Hỏa Ngục không phải là sự bất công, mà là sự công bằng và lòng thương xót hoàn toàn, để quyền lợi của những người bị áp bức không bị mất, và những kẻ áp bức không thoát khỏi sự phán xét.

“Để Ngài báo đáp những kẻ làm ác đúng với điều họ đã làm và báo đáp những kẻ làm tốt bằng điều tốt đẹp nhất.” (Qur’an, An-Najm: 31).

Như vậy, Hồi giáo làm rõ rằng con người sống trên đời này để quyết định số phận của mình ở Đời Sau bằng sự lựa chọn và nỗ lực của chính mình.

2. Iblis là ai?

Iblis là một sinh vật thuộc giống loài Jinn, Allah đã tạo ra hắn từ lửa, như Ngài phán:

“Và Ngài tạo ra Jinn từ lửa không có khói.” (Qur’an, Ar-Rahman: 15).

Ban đầu, Iblis là một trong những kẻ thờ phượng Allah, nhưng hắn đã kiêu ngạo và bất tuân khi Allah ra lệnh cho hắn lạy Adam (Â-đam) - một cái lạy tôn kính chứ không phải thờ cúng. Hắn nói một cách kiêu ngạo:

“Ta tốt hơn Y; Ngài đã tạo ra Ta từ lửa và tạo ra Y từ đất sét.” (Qur’an, Al-A’raf: 12).

Vì vậy, sự bất tuân đầu tiên trong lịch sử là sự kiêu ngạo và đố kỵ, và vì điều này, Iblis đã bị trục xuất khỏi Lòng Thương Xót của Allah và trở thành biểu tượng của sự chống đối và kiêu căng. Allah (swt) phán với hắn:

“Bởi thế, Ngươi hãy ra khỏi đó, bởi vì Ngươi là kẻ bị trục xuất. Và Lời Nguyền Rủa của TA sẽ giáng lên Ngươi cho đến Ngày Phán Xét.” (Qur’an, Sad: 77-78).

Kể từ đó, Iblis đã thề sẽ cám dỗ con cháu Adam để đưa họ ra khỏi việc thờ phượng Allah, hắn nói:

“Bởi vì Ngài đã xua đuổi Ta, Ta chắc chắn sẽ ngồi rình rập chặn Ngài trên con đường ngay chính của chúng.” (Qur’an, Al-A’raf: 16).

Tuy nhiên, Allah (swt) đã thông báo rằng hắn không có quyền năng đối với những người có đức tin chân thành, những người tuân theo Thượng Đế của họ, Ngài phán:

“Quả thật, đối với những bầy tôi của TA, Người (Iblis) sẽ không có quyền lực gì trên họ.”

(Qur'an, Al-Isra: 65).

Iblis không phải là một thế lực ngang bằng với Allah, mà là một sinh vật yếu đuối, hắn lừa dối những ai tự nguyện đi theo hắn, và những ai tìm đến Allah và cầu xin sự giúp đỡ của Ngài thì sẽ tránh xa hắn. Hồi giáo dạy rằng cuộc chiến với Iblis là cuộc chiến giữa Thiện và Ác, Tuân thủ và Bất tuân, và con người sẽ luôn chiến thắng bằng cách tưởng nhớ Allah và giữ vững sự thật, bất kể Shaytan (Ác quỷ) cố gắng lừa dối họ đến đâu.

3. Tôi muốn trở thành người Hồi giáo và trở nên giàu có – Hồi giáo có đảm bảo điều đó cho tôi không?

Hồi giáo không hứa với một người về sự giàu có vật chất chỉ vì họ theo đạo, nhưng nó hứa với họ những điều vĩ đại và lâu dài hơn: sự bình yên, sự ban phước (Barakah), sự thành công, và sự mở cửa của những điều tốt đẹp ở đời này và đời sau.

Hồi giáo không hứa rằng những người theo nó sẽ trở nên giàu có mà không cần nỗ lực, nhưng nó chỉ dẫn con đường đến sinh kế hợp pháp (Halal), công việc và sự ban phước. Allah (swt) phán:

“Và ai kính sợ Allah, Ngài sẽ mở lối thoát cho y. Và Ngài sẽ cung cấp bổng lộc cho y từ nơi y không hề ngờ tới.” (Qur'an, At-Talaq: 2-3).

Tức là: Bất cứ ai kính sợ Allah, Allah sẽ tạo lối thoát cho người đó khỏi khó khăn, và mở ra những cánh cửa sinh kế mà người đó không ngờ tới. Nabi (ﷺ) nói:

“Nếu các ngươi phó thác cho Allah một cách chân thật, Ngài sẽ cung cấp cho các ngươi như Ngài cung cấp cho chim chóc; chúng bay ra đi vào buổi sáng với cái bụng rỗng và trở về vào buổi tối với cái bụng no.” (Do At-Tirmidhi ghi chép).

Hồi giáo kêu gọi làm việc và nỗ lực, và cấm lười biếng và dựa dẫm vào người khác, bởi vì sự giàu có thực sự trong Hồi giáo không chỉ nằm ở tiền bạc, mà còn ở sự giàu có của tâm hồn và sự bình yên của trái tim, như Nabi (ﷺ) đã nói:

“Giàu có không phải do có nhiều tài sản, mà giàu có là sự giàu có của tâm hồn.”
(Do Al-Bukhari và Muslim ghi chép).

Vì vậy, Hồi giáo không đưa ra lời hứa giả dối về sự giàu có, mà đảm bảo các yếu tố thành công và ban phước trong cuộc sống, và biến tiền bạc thành phương tiện chứ không phải mục tiêu. Những người theo Hồi giáo vì tìm kiếm Allah, Allah sẽ ban cho họ từ ân sủng của Ngài những gì làm họ giàu có ở đời này và đời sau, còn những người theo đạo chỉ vì tiền, họ sẽ không tìm thấy cả sự giàu có lẫn sự bình yên, vì ý định là nền tảng cho sự chấp nhận của Allah.

4. Phán quyết của Hồi giáo về cắt bao quy đầu (Khitan) là gì? Nó có cần thiết để cải đạo sang Hồi giáo không? Lợi ích của nó là gì?

Cắt bao quy đầu (Khitan) trong Hồi giáo là một hành động thờ cúng vĩ đại và có ý nghĩa sâu sắc, nó là một nghi lễ của Bản chất Thuần khiết (Fitrah) và sự Thanh sạch mà tất cả các Tiên Tri trước đây đã kêu gọi, và không phải là một điều đặc biệt chỉ dành cho người Hồi giáo.

Thứ nhất: Ý nghĩa của cắt bao quy đầu.

Cắt bao quy đầu là loại bỏ lớp da thừa ở dương vật nam giới, điều này liên quan đến vệ sinh, sự thanh sạch và phòng ngừa sức khỏe.

Thứ hai: Địa vị của nó trong Hồi giáo.

Có ghi chép trong Hadith (Lời truyền của Tiên Tri) xác thực rằng Nabi (ﷺ) nói: “Bản chất thuần khiết (Fitrah) có năm điều: cắt bao quy đầu, cạo lông mu, cắt móng tay, nhổ lông nách và cắt ngắn ria mép.” (Do Al-Bukhari và Muslim ghi chép).

Nabi (ﷺ) đã coi nó là một trong những đặc điểm của Bản chất mà Allah đã tạo ra con người, tức là một trong những Sunnah (truyền thống) phân biệt người có đức tin bằng sự sạch sẽ và thanh khiết.

Đã có ghi chép rằng Tiên Tri Ibrahim (Abraham) - Tổ phụ của các Tiên Tri - đã được cắt bao quy đầu, như đã được ghi trong Hadith:

“Ibrahim (عليه السلام) đã được cắt bao quy đầu khi Ngài tám mươi tuổi.” (Do Al-Bukhari và Muslim ghi chép).

Vì vậy, nó là một trong những Sunnah của các Tiên Tri đã tiếp tục trong luật Hồi giáo.

Thứ ba: Phán quyết về cắt bao quy đầu.

Theo đa số các học giả, cắt bao quy đầu là bắt buộc (Wajib) đối với nam giới, vì nó liên quan đến sự thanh sạch mà việc cầu nguyện (Salah) không hợp lệ nếu thiếu, và vì nó ngăn ngừa ô uế và nhiễm trùng. Đối với nữ giới, Hồi giáo không bắt buộc họ phải cắt bao quy đầu, nhưng ở một số trường phái, nó được coi là Sunnah hoặc đức hạnh nếu không gây hại, và yêu cầu phải có sự nhẹ nhàng hoàn toàn và không quá mức, vì Hồi giáo cấm mọi hình thức gây tổn hại cho con người, **Nabi** (ﷺ) nói:

“Không gây tổn hại, và không đáp trả tổn hại (bằng cách gây tổn hại).” (La dharara wa la dhirar).

Từ Góc Độ Y Học: Đã chứng minh rằng cắt bao quy đầu có những lợi ích to lớn, bao gồm: – Phòng ngừa các bệnh về hệ tiết niệu và sinh sản. – Giảm nguy cơ lây nhiễm các bệnh lây truyền qua đường tình dục. – Duy trì vệ sinh cá nhân và sự thanh sạch vĩnh viễn.

Thứ tư: Đối với người Hồi giáo mới.

Cắt bao quy đầu không phải là điều kiện để vào Hồi giáo. Người cải đạo sang Hồi giáo trước khi cắt bao quy đầu là một người Hồi giáo có đức tin hoàn chỉnh, và có thể thực hiện việc cắt bao quy đầu sau này nếu thuận tiện cho anh ta.

5. Tôi có cần học tiếng Ả Rập để đọc Qur'an hoặc cải đạo sang Hồi giáo không?

Không, bạn không cần phải học tiếng Ả Rập để cải đạo sang Hồi giáo, vì Hồi giáo không liên quan đến một ngôn ngữ hoặc dân tộc nào. Bạn chỉ cần hiểu ý nghĩa của Lời Tuyên Xưng Đức Tin (Shahada) và tin vào điều nó biểu thị về Tính Duy Nhất của Allah (Tawhid) và Sứ Mệnh để trở thành một người Hồi giáo.

Việc đọc Qur'an bằng tiếng Ả Rập là một hành động thờ phượng vĩ đại và có phần thưởng lớn, vì Qur'an được mặc khải bằng ngôn ngữ này, nhưng không bắt buộc phải biết nó để cải đạo sang Hồi giáo. Bạn có thể đọc bản dịch bằng ngôn ngữ của mình để hiểu ý nghĩa và học hỏi tôn giáo, sau đó theo thời gian, bạn có thể học một chút tiếng Ả Rập để gần gũi hơn với Lời của Allah.

Tóm lại: Cải đạo sang Hồi giáo không cần tiếng Ả Rập. Hiểu Qur'an có thể thông qua bản dịch. Khuyến khích học tiếng Ả Rập sau khi theo đạo Hồi vì đó là ngôn ngữ của Mặc Khải.

Allah (swt) phán:

“Và TA đã không cử một Sứ Giả nào đi đâu cả ngoại trừ bằng ngôn ngữ của người dân của Y để Y trình bày rõ ràng (mệnh lệnh của Allah) cho họ.” (Qur’an, Ibrahim: 4)

Tức là Allah cử các Sứ Giả bằng ngôn ngữ của người dân họ để thông điệp đến với họ một cách rõ ràng, vì vậy Hồi giáo giao tiếp với mọi người bằng ngôn ngữ của họ.

6. Tôi có cần đổi tên sau khi cải đạo sang Hồi giáo không?

Không, không bắt buộc bạn phải đổi tên sau khi cải đạo sang Hồi giáo. Hồi giáo không yêu cầu người Hồi giáo mới đổi tên trừ khi tên đó chứa đựng ý nghĩa bị cấm hoặc mâu thuẫn với Tính Duy Nhất của Allah (Tawhid) — ví dụ, nó chứa tên của một vị thần khác ngoài Allah, hoặc biểu thị sự thờ cúng một ai đó khác (chẳng hạn như “Abdul Masih” hay “Abdul Shiva”).

Nhưng nếu tên của bạn mang ý nghĩa tốt hoặc trung tính, bạn có thể giữ nó, vì Hồi giáo là một tôn giáo coi trọng bản sắc và không ép buộc mọi người phải giống nhau.

Ví dụ: Những người La Mã, Ba Tư và người Abyssinia cải đạo sang Hồi giáo dưới thời **Nabi** (ﷺ) không đổi tên của họ, trừ khi đó là tên có ý nghĩa Shirk (đa thần).

Bạn có thể giữ tên của mình, vì nó là một phần của bạn, và Allah nhìn vào trái tim và đức tin, chứ không phải tên.

7. Hồi giáo có phép rửa tội (Baptism) không?

Không, không có phép rửa tội (Baptism) trong Hồi giáo như trong Cơ đốc giáo.

Trong Hồi giáo, việc nhập đạo không cần các nghi lễ bằng nước hoặc mang tính biểu tượng, mà được thực hiện bằng cách đơn giản và vĩ đại nhất: Tuyên xưng hai lời chứng (Shahadatain) bằng sự chân thật và chắc chắn:

“Tôi làm chứng rằng không có Thượng Đế nào xứng đáng được thờ phụng ngoại trừ Allah, và tôi làm chứng rằng Muhammad là Sứ Giả của Allah.”

Ngay khi một người nói điều đó bằng lòng tin trong tim, anh ta trở thành một người Hồi giáo, và bắt đầu một trang mới tinh khiết trong cuộc đời mình, trong đó mọi tội lỗi trước đây đều được tha thứ

Hồi giáo dạy rằng sự thanh sạch thực sự là sự thanh sạch của trái tim và đức tin, chứ không phải việc tắm bằng nước. Tuy nhiên, khuyến khích người cải đạo sang Hồi giáo tắm toàn thân (Ghusl) như một biểu hiện của sự sạch sẽ và thanh khiết, nhưng đó không phải là một điều kiện hoặc nghi lễ thờ cúng như phép rửa tội.

Sự khác biệt là: Phép rửa tội trong Cơ đốc giáo là một nghi lễ tôn giáo mang tính biểu tượng. Trong Hồi giáo, đức tin chân thành và việc tuyên xưng hai lời chứng là con đường thực sự để nhập đạo.

8. Tôi có được hưởng bố thí (Sadaqah) nếu tôi cải đạo sang Hồi giáo không?

Có, bạn được hưởng bố thí (Sadaqah) nếu bạn cải đạo sang Hồi giáo — trên thực tế, Hồi giáo đặc biệt dành cho bạn ngay từ khi bạn bắt đầu cải đạo như một sự thương xót và khuyến khích bạn.

Trong Qur'an, khi Allah đề cập đến những người nhận Zakat (Bố thí bắt buộc), Ngài phán:

“Quả thật, Sadaqat (Zakat) chỉ là dành cho những người nghèo, những người khốn khổ, những người thu thuế Zakat, những người được xoa dịu trái tim...”

(Qur'an, At-Tawbah: 60).

“Những người được xoa dịu trái tim” nghĩa là: Những người mới cải đạo sang Hồi giáo, hoặc những người mà người ta muốn khuyến khích họ kiên định trong đức tin và hỗ trợ họ về tinh thần và vật chất trong giai đoạn đầu.

Vì vậy, người Hồi giáo mới cải đạo có quyền nhận Zakat và Sadaqah, đặc biệt nếu họ đang cần hoặc đang trong giai đoạn học hỏi và thích nghi với cuộc sống mới.

Ý tưởng này không chỉ mang tính vật chất, mà còn là sự thể hiện sự quan tâm của Thượng Đế đối với người có đức tin mới, để họ cảm thấy mình là một phần của một cộng đồng chăm sóc và hỗ trợ họ, để đức tin của họ được củng cố và trái tim họ được bình an.

